

DE MESSIAS IN DE RABBIJNSE LITERATUUR

Bewijsteksten dat Jezus van Nazareth de verwachte Messias is,
zoals Hij in de Rabbijnse geschriften werd beschreven

Toegelicht door :

Jacob Prasch

&

Lance Lambert

Toelichting Jacob Prasch

Jacob Prasch (of James) is Directeur van Ministeries Moriel. (Geestelijk onderwijs instituut van Jacob Prasch en Vrienden.) Jacob werd geboren dichtbij de stad New York in de V.S. waar hij een Christen werd terwijl hij wetenschap studeerde op de universiteit, in Februari 1972, nadat hij had geprobeerd om de Bijbel met wetenschap, geschiedenis, en archeologie te weerleggen. Hij vond zoveel bewijsmateriaal tot steun van de historie van Jezus en de Bijbel, dat het meer 'geloof' vereiste om het te verwerpen dan het te geloven. Reeds gefrustreerd door de mislukking van het Marxisme om een betere wereld te bouwen, en van de hippiegeneratie en door de drugcultuur ontgoocheld, - wat sommige van zijn vrienden het leven eiste en ook bijna van hem, - begon hij in Jezus te geloven.

De familie van Jacob is een combinatie Rooms-katholiek en Joods. In zijn jeugd werd hij gedwongen om een Katholieke school bij te wonen, maar woonde ook het Joodse Communautaire Centrum bij.

Pavia, de vrouw van Jacob, ook iemand met een wetenschapsachtergrond, is een Roemeens-geboren Israëlische Joodse gelovige die een Holocaust overlevende is. Pavia was een atheïst en Jacob was agnostisch.

Na hun geloofsovertuiging werd hun studie op wetenschappelijke gebieden uitgeschakeld en gaven zich over aan theologische vakken in Israël en in Groot-Brittannië. Zij hebben twee kinderen beide geboren in Galiléa. Jacob is een Hebreeuws-sprekend evangelist onder de Joden en een Bijbelleraar over de originele Joods-christelijke achtergrond en hermeneutiek van het Nieuwe Testament

Jacob en Moriel zijn geëngageerd aan de overtuiging dat wij in de Laatste Dagen leven en naderend aan de terugkeer van Christus.

Jezus in de Talmoed

door Jacob Prasz

Één ding dat me verontrust, samen met elke andere Joodse missionair of evangelist bij de Joden, is dit: er zijn zoveel Christenen die van Israël houden en die een hart voor de Joodse volk hebben - dat van de Heere is - maar verwarren het liefhebben van de inwoners van Israël met het liefhebben van de regering van Israël. Of, wat ernstiger is, ze verwarren het liefhebben van de Joden met het liefhebben van de godsdienst van de Rabijnen, wat Judaïsme wordt genoemd. Bedenk echter wat Jezus over deze godsdienst zei; in gedachten houdend dat het moderne Judaïsme van de synagogen niet dezelfde betekenis heeft van de Joodse godsdienst van Mozes en de Torah.

In zekere zin is het modern Judaïsme te vergelijken bij het Roomse Katholicisme of bij de Oostelijke Orthodoxie. Die kerken geven voor Christelijk te zijn, maar als men het Nieuwe Testament leest is het snel duidelijk dat zij helemaal niet zo Christelijk zijn; eerder worden zij gebouwd, zelfs op heidense tradities die weinig of niets te doen hebben met het originele onderwijs van Jezus en de Apostelen. Dit is een godsdienst die onder het mom van Christendom komt, dat de titel draagt van 'Christelijke Kerk', maar het komt in geen geval overeen met hetgeen Jezus onderwees. Op dezelfde manier is het Judaïsme van vandaag niet dezelfde godsdienst die door Mozes werd onderwezen.

(...)

Wat de Rabbijnse Literatuur betreffende Yeshua (JEZUS) verklaart.

Er is een plaats in het Rabbijnse geschrift genoemd Yoma 39 B, waar de rabbijnen aantonen dat in de veertig jaar voorafgaand aan de vernietiging van de Tempel, het volgende gebeurde: op Yom Kippur, de Grote Verzoendag, zouden zij een scharlaken koord - op één of andere manier waarschijnlijk verbonden met Jesaja 1:18 - vóór het Heilig der Heiligen hangen, toen de Hogepriester binnenging om het offer te doen. Zij geloofden dat dit scharlaken koord wit zou worden als de zonde van het volk werd vergeven; als zij niet werden vergeven, zou het koord rood blijven. In hoofdstuk 9 van Daniel, zoals wij zullen zien, staat, dat de Messias moest komen en sterven alvorens de tweede Tempel werd vernietigd; Jezus herhaalde dit in de rede op de Olijfberg (Mattheüs 24, Lukas 21).

De Rabbijnen leren: "Tijdens de laatste veertig jaar vóór de vernietiging van de Tempel - die 70 jaar na de Christelijke jaartelling gebeurde, - werd het scharlaken koord niet wit, noch brandde de Westelijke lamp in de Tempel; en de deuren van het Heilige der Heiligen zouden vanzelf open gegaan zijn. Gedurende veertig jaar vóór de vernietiging van de Tempel, werd het scharlaken koord nooit wit, maar bleef rood."

De tweede Tempel werd vernietigd in het jaar A.D. 70; veertig jaar vóór 70, is dus geweest circa 30 jaar vanaf de Christelijke jaartelling. Met andere woorden, vanuit de tijd van Jezus' dood tot de vernietiging van de Tempel, werden volgens het Judaïsme, de zonden van het volk nooit vergeven. Zij probeerden om door de werken gerechtvaardigd te worden, maar Jesaja 64:6 leert ons *dat onze gerechtigheden als vuile vossen zijn*. De letterlijke Hebreeuwse term betekent in deze passage eigenlijk een vergelijking met een doek die door bloed van de menstruatie bevuild is. De Heilige Schrift gebruikt zeer krachtige taal om menselijke gerechtigheid en godsdienst te beschrijven. De gerechtigheid van Christus is niet menselijk, is het een Goddelijke gerechtigheid die door geloof in de Joodse Messias Jezus wordt toegerekend.

Tijdens de laatste veertig jaar vóór de vernietiging van de Tempel, rees *het Lot voor de Heere* niet omhoog in de rechterhand, noch werd de karmozijnrood-gekleurde koord wit; noch brandde het meest Westelijk licht. En de deuren van Hekal, de Tempel, zouden vanzelf opengegaan zijn, zodat Rabijn Jochanan ben Zakkai hen heeft berispt: Hekal, Hekal, waarom verwekt gij alarm over uzelf? Ik weet aangaande u, dat gij vernietigd zult worden, want Zachariah Ben Ido (Zacharia de zoon van Iddo) heeft reeds geprofeteerd over u: "Open uw deuren, o Libanon, opdat het vuur uw cederen vertere."

Dit houdt in, dat verondersteld wordt dat Rabijn Jochanan ben Zakkai aan de deuren heeft gevraagd waarom zij hun eigen vernietiging voorspelden.

In de Menahot, wordt gezegd: "Tegen de ochtend, was de olie in de lampen opgebrand. De priesters kwamen binnen en haalden de lampen leeg; zij verwijderden de oude kaarsenpitten en brachten nieuwe kaarsen aan en goten olie daarin en maakten die klaar om in de avond aan te steken. De westelijke lamp, echter, hoewel die niet meer olie had dan de andere lampen, bleef wonderbaarlijk de volledige lange dag branden, zodat, toen de lampen in de avond moesten worden ontstoken, zij van deze werden ontstoken. De westelijke lamp zelf werd toen gedoofd, leeggehaald, een verse fakkel aangebracht en dan olie ingeschonken en aangestoken. Aldus verstreekte de lamp het vuur voor het aansteken van de andere lampen, en toch was deze de laatste die moest worden leeggehaald. Dit mirakel getuigde van de Goddelijke Aanwezigheid in Israël."

Volgens deze gebeurtenissen, tijdens de veertig jaar voorafgaand aan de vernietiging van de tweede Tempel in 70 A.D., was de Westelijke lamp de lamp die de andere lampen die uitgegaan waren aanstak. - Met andere woorden, het was Jezus, het ware Licht van de wereld. - Wat een aanwijzing is, dat de shechinah-wolk was weggegaan. Ook zouden de deuren van Heilig der heiligen zich vanzelf geopend hebben; voorts werd de scharlaken draad die aan de deur van de Tempel werd gebonden nooit meer wit, erop wijzend dat de zonden van Israël niet werden vergeven.

Dit vond plaats in de tijd vanaf de kruisiging van Jezus tot aan de tijd van de vernietiging van de Tempel; zie Yoma 39 b.

Om u beter te doen begrijpen wat in de Joodse godsdienst gebeurde, wil ik u een verhaal van twee Rabbijnen vertellen. Eens, was er een zeer beroemde rabbijn wiens naam Rabbijn Hillel was. Er waren twee belangrijke groepen Farizeeërs: de een was van de School van Hillel - deze rabbijn - en de andere was van de School van Shammai; dat waren academies waar de rabbijnen werden opgeleid. Zij hadden enkele verschillen in hun uitleg, maar zij waren de twee belangrijke scholen van Farizeïstische gedachten. De school van Hillel had een aantal zeer beroemde gediplomeerden - Hillel was de grootvader van een andere zeer beroemde rabbijn die zijn opvolger, Rabbijn Gamaliël was. Deze rabbijn Gamaliël wordt vermeld in de Talmoed, die van hem zegt dat, toen hij stierf de oprechtheid van de aarde weg was. Het Nieuwe Testament vertelt ons in Handelingen 5 dat Gamaliël zei, *dat als Jezus niet de Messias was, het Christendom zou verdwijnen; en als het niet verdween, zouden de Joden die zich ertegen verzetten tegen God strijden.* De rabbijn Gamaliël van de School van Hillel werd geassocieerd met hetgeen door sommigen genoemd wordt *Midot van Hillel*, die Paulus in zijn onderwijsmethodes gebruikte. Gamaliël had een aantal beroemde studenten, één van hen was Onkelos, die een beroemde vertaling van de Targum in het Aramees deed. Hij had ook nog twee andere zeer beroemde studenten, en elke Jood die na hen kwam zou óf de één óf de andere volgen, wat een schisma veroorzaakt heeft in de Joodse godsdienst.

De eerste van deze studenten was Rabbijn Jochanan ben Zakkai, die ik vroeger citeerde. Toen de Tempel werd vernietigd, zei bovengenoemde Rabbijn Jochanan ben Zakkai: "Wij hebben een groot probleem: wij kunnen nimmermeer het Joodse geloof uitoefenen dat Mozes ons gaf. Vanaf deze dag, zult u op elke Orthodoxe Joodse synagoge de term Ichabod vinden; 'de glorie is vertrokken, de Shechinah is geweken'." Zij weten zeer goed dat ze zonder een Tempel het geloof van hun vaders niet kunnen uitoefenen. De Paschaviering houden zij met een kip in plaats van de Pascha seder met een lam, omdat zij geen priesterschap en geen Tempel hebben.

De rabbijn Jochanan ben Zakkai hield een raad in Yavne, dichtbij het moderne Tel Aviv, waar de rabbijnen het volgende beslisten: in plaats van de Levieten en de priesters, zouden de rabbijnen de nieuwe geestelijke autoriteiten zijn; dus de nieuwe leiders van Israël. En in plaats van de Tempel die van centraal belang is, zouden de synagogen centraal gesteld worden (synagogen begonnen zich te ontwikkelen na de Babylonische Gevangenschap). Aldus begon een andere godsdienst zich op dat punt te evolueren, dat op tradities werd gebaseerd.

Er was een klasgenoot van Rabbijn Jochanan ben Zakkai, wiens naam Rabbijn Shaul van Tarsus was; beter bekend als Paulus de Apostel. Hij was eveneens een discipel van Gamaliël; maar hij zei, *dat de Wet door de Messias was vervuld. Jezus betaalde de prijs voor onze zonden, en zo werden de vloek van de Wet en de gevolgen voor het verbreken daarvan op Hem gelegd.* Elke Jood ligt onder de éne wet of onder een andere. Zelfs ook een ongelovig Joods persoon aangezien hij een soort afvallige is,

hij leeft in een verhouding tot God. Hij moge die overeenkomst niet houden, hij moge een atheïst zijn - maar hij is nog onder de vloek van de Wet. Als u wilt weten wat met de Joden is gebeurd, lees Leviticus 26 en Deuteronomium 28; hun volledige geschiedenis wordt daarin voorspeld. De Joden zijn onder een nationale vloek omdat zij Jezus verwerpen; zij zijn onder de vloek van de Wet.

Tegen de tijd dat de Tempel werd vernietigd, werd Daniel' s voorzegging dat de Messias vooraf zou komen en zou sterven, vervuld. Elke Jood had toen één van de twee keuzen: óf hij erkende Jezus als de Messias, óf hij begon een Judaïsme uit te oefenen dat niet Bijbels was. De volledige toekomst van het Joodse geloof tot deze dag werd gebaseerd op deze twee klasgenoten: Rabbijn Jochanan ben Zakkai en Rabbijn Shaul van Tarsus.

Aan het eind van zijn leven, - vertelt de Talmoed ons, - dat Rabijn Jochanan ben Zakkai huilde. Zijn discipelen kwamen tot hem en zeiden, "O Machtige Hammer, waarom weent u? Waarom is uw ziel in nood?" En Rabbijn Jochanan ben Zakkai antwoordde: "Ik sta op het punt om de Ha Shem - heilige God - te ontmoeten, geprezen zij Zijn naam, en vóór mij zijn twee wegen: één leidt tot het Paradijs (Hemel) en de andere leidt tot de Gehenna (Hel); en ik weet niet naar welke weg Hij mij oordelen zal." De stichter van Rabbijns Judaïsme gaf toe dat hij absoluut geen verzekering van zaligheid had. Hij zei, dat hij niet wist of God hem naar de Hel zou veroordelen voor wat hij gedaan had. Aan het eind van zijn leven was hij angstig en gejaagd om te sterven. Het is hetzelfde voor alle Joden die hem volgen. Dan is er ook Rabbijn Shaul van Tarsen, die aan het eind van zijn leven zei: "Niemand doe mij moeite aan, want ik draag de littekens van Christus in mijn lichaam; voorts is mij weggelegd de kroon der gerechtigheid." Hij had de verzekering van zijn zaligheid, en dat heeft elke Jood die hem volgt.

Dit is hetgeen in het Joodse geloof gebeurde, en wat tot op deze zelfde dag verdergaat. Zodra het Talmoedisch tijdperk aanbrak wisten de schriftgeleerden dat de Messias reeds zou moeten gekomen zijn. Zij schreeuwden: "Al de voorzeggingen die de Verlosser zouden voorgaan zijn voorbij; de kwestie hangt nu slechts van berouw en goede daden af." - Sanhedrin 97, beht.

Zij werden geconfronteerd met belangrijke voorspellingen waarvan de tijd van vervulling voorbij was. Jezus was de enige Persoon die de Messias kon zijn, Die Zijn afkomst van David kon bewijzen. Dit wordt niet alleen geboekstaafd in het Nieuwe Testament, maar ook in Sanhedrin 43, aleph: "Met Yeshu (Jezus), was het anders: Hij werd verbonden aan de overheid." Dit is een dubbelzinnige uitdrukking, die sommige mensen heeft misleid om te geloven dat het eigenlijk naar Zijn Koninklijke afkomst verwijst. God liet 1000 jaar vanaf Abraham en daarna 1000 jaar vanaf David beloven, dat de Messias van hen zou afdalen. Toen Hij toeliet dat alle genealogie mét de tweede Tempel werd vernietigd, was het duidelijk dat de Messias moest gekomen zijn. Zo lezen wij: "En het Sanhedrin weende: 'O wee, wee ons! Want de Tempel wordt vernietigd, en de Messias is niet gekomen.'"

Wij gaan vanaf Zijn komst even terug. Genesis 49:10 staat: "De scepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tussen zijn voeten totdat Silo komt; en Denzelven zullen de volken gehoorzaam zijn." *Silo* was is één van de plaatsen waarin de Ark des Verbonds woonde; dit werd een benaming voor de Messias, in het Judaïsme. Elke stam van Israël had zijn eigen staf, een scepter waarop de naam van die stam werd ingeschreven. Dit vertegenwoordigde de gerechtelijke macht. Echter, de verwijdering van de scepter ontstond toen Herodes de Grote - een niet-Jood - koning werd en het Sanhedrin zijn beperkte macht kreeg. Deze dingen gebeurden allebei tijdens Jezus' leven. De naam 'Shiloh' is de Naam van de Messias, volgens Talmoed, Sanhedrin 98b. Volgens de voorspelling van Genesis 49:10, moest de Messias voorafgaand aan de verwijdering van de scepter van Juda gekomen zijn. Daarom, óf de Messias is reeds gekomen en weer weggegaan óf God heeft gelogen. Nu, God kan niet liggen; wie de Messias ook was, volgens Talmoed moest Hij reeds in die tijd gekomen zijn. Opnieuw, de Talmoed vermeldt dat 40 jaar vóór de vernietiging van de Tempel de Zaal van het Sanhedrin werd bewogen vanaf de gehouwen stenen tot aan de buitenplaats; u kunt dit lezen in 41a en in Avodat Zerah 8b. Wie de Messias ook ware, Hij moest voorafgaand aan het jaar 70, komen en sterven.

Nadat vijf eeuwen van het geaccumuleerde mondelinge onderwijs voorbij waren gegaan, Rabbijn Yehudah Ha Nassi - betekend 'Judah President' - en zijn discipelen schreven geselecteerd materiaal van de mondelinge wet neer, die genoemd werd de 'Mishnah'; dit werd niet gedaan vóór A.D. 230. Met andere woorden de Talmoed werd zelfs niet compleet beschreven tot A.D. 230. Wat de rabbijnen onderwijzen is dit: 'De Talmoed - wat zij noemen: 'Torah b'pei' werd gegeven aan Mozes op de berg Sinai hoewel hij het niet neerschreef.'

Nochtans, in Jozua 8:35, lezen wij, behalve andere teksten, dit: "Er was niet een woord van alles wat de Heere Mozes geboden had, dat Jozua niet overluid las voor de gehele gemeente van Israel." Dus de Thora zegt, dat Mozes het alles neerschreef; maar de rabbijnen ontkennen dit en beweren dat de mondelinge wet niet werd beschreven tot een recentere datum nadien. Zij gaan zó ver, dat ze zeggen, dat het advies van één rabbijn belangrijker is dan de adviezen van duizend profeten, omdat de profeten slechts boodschappers en schrijvers waren, terwijl de rabbijnen de berichten moesten interpreteren en hun betekenis onthullen. Elke generatie bleef nieuwe vragen stellen aan de deskundigen, totdat er een kwam, namelijk Rabbijn Yohochanan, van dezelfde universiteit te Tiberias. Hij compileerde deze nieuwe rabbijnse besluiten in ongeveer A.D. 330. Toen dit werd gedaan, noemde hij het 'Gimmorah', een woord uit het Hebreeuwse genomen dat betekent: voltooid, of gecompleteerd. Mishnah en Gimmorah werden samengebracht in wat men noemt: *Jeruzalemse Talmoed*; dit was eerste Talmoed.

Door de eeuwen heen, echter, hebben er veel met de Talmoed geknoeid, en er zijn allerlei kritische noten toegevoegd in sommige teksten van het eigenlijke bovengenoemd origineel.

Tijdens de Middeleeuwen - van ongeveer 900 tot 1500 A.D. - begonnen andere dingen zich te ontwikkelen. Weinig Joden konden de Hebreeuwse of Aramese tekst begrijpen. Daarom werden de commentaren en de codificaties geschreven over de Talmoed. Deze codificaties werden gecondenseerd in systematische codes van de wet, en vandaar hebben wij dingen die genoemd worden: Torim, de Riff, Schulhan Aruch, Kitzor Ha Schulhan Aruch, Mishnah Torah, enz. Rambam was de belangrijkste rabbijn in die tijd; voorafgaan was Rashi in Frankrijk. Zij gingen voortdurend verder weg van het Woord van God, en begonnen een ontwikkeling volgens dezelfde lijnen als het Rooms Katholicisme.

In die tijd begon de Kaballah op het toneel te komen. Kaballah is mystiek Judaïsme, het belangrijkste werk van Zohar. Het begon in Polen. Aan deze voegden zij andere heilige boeken toe: zoals Pirque Rabbati, en Yalkuth, en diverse haggadic, de 13de eeuwgeschriften. Dan waren er Yohar op Mozes (die door Hasidische Joden vandaag wordt gebruikt omdat het Gnosticisme en Spiritualisme gebruikt, wat hun benadering van het Judaïsme is).

In elk geval, wat zegt God over dit alles? Kijk: "Daarom dat dit volk tot Mij nadert met hun mond en zij Mij met hun lippen eren, doch hun hart verre van Mij doen en hun vreze waarmee zij Mij vrezen, mensengeboden zijn, die hun geleerd zijn." Jesaja 29:13. Alle profeten profeteerden slechts over de Messias. Het volledige Oude Testament is over de Messias, volgens Talmoed in Sanhedrin - 99a, d. "De wereld werd niet geschapen dan alleen voor de Messiah" - Sanhedrin 98b. Johannes in hoofdstuk één, zegt, *dat de wereld door Jezus bestaat en door Hem werd geschapen.*

De rabbijn Yosef zei, 'dat als de Messias zou komen deze poort (Rome) zal vallen en opnieuw gebouwd zal worden, en het land Israëel overspoeld zal worden door vijanden', in Sanhedrin 96-99. *De steen die zonder handen werd afgehouden*, Daniel 2:44 - 45 betekent de Messias, volgens hoofdstuk 11 van Pirque Eliezar.

Er was een beroemde rabbijn genoemd Rabbijn Leopold Cohen, die zeer door Daniel 9 werd verontrust, waar staat, dat de Messias vóór de vernietiging van de tweede Tempel moest komen en sterven. Hij wilde te weten komen wat dit betekende. Toen las hij in de Talmoed dat de wereld 6.000 jaar zou duren; 'want duizend jaren zijn in Uw ogen als de dag van gisteren, die voorbijgaat'. Zij verbinden dit, volgens Rabbijn Katina, met Psalm 90:4. Hiervan leiden zij af, dat de wereld 2000 jaar in een staat van chaos zou zijn, 2000 jaar in het kader van de Wet van Mozes, en 2000 jaar onder de Messias; dan zal de Shabbat - het Millennium - 1000 jaar van vrede komen. Daarna zal de oorlog van Gog en Magog komen, en de Messias zal de wereld na 7000 jaar, volgens Sanhedrin 96b en 99a, en Yalkut volume II p. 129d vernieuwen.

(Dit is precies wat het boek der Openbaring onderwijst.) 'De Messias zal komen om de naties te verderven - en daarna de aarde duizend jaar in vrede te besturen, - omdat de mensen zich op de volgende manier laten leiden: zij die zonde vrezen worden verafschuwd; de waarheid zal ontbreken; de kinderen zullen tegen hun ouders rebelleren; overal zal een algemene wetteloosheid zijn, het Sadduceïsme

zal universeel wezen, met andere woorden, het zal overheersen, (Sadduceeën ontkenden de Opstanding, zoals de Bisschop van Durham); wanneer de mensen die in God geloven, de Opstanding ontkennen om populair te zijn.'

Toen de Anglicaanse Aartsbisschop van York, David Jenkins de Opstanding van Jezus ontkende, verdedigden tweederde Anglicaanse bisschoppen hem; maar de oude Rabbijnen lang vóór David Jenkins zeiden, 'dat Sadduceïsme universeel zou overheersen; de studie van Gods Wet zou verminderen, er zou een algemene vermeerdering van universele armoede en wanhoop zijn, de afval zou stijgen, en er zou een groeiende veronachtzaming voor de Heilige Schrift wezen.' Dit komt uit Sanhedrin 96b, 99a - of, als u dit wenst, lees Paulus' brief aan Timotheüs.

Rabbijn Cohen had een groot probleem toen hij naar de Talmoed ging en dit zag. Hij realiseerde dat de Messias moest gekomen zijn rond A.D. 32 of 33. Talmoed zegt dit in verband met twee dingen: *het volk leefde zoals hierboven vermeld, en andere was, dat er een vloek lag op wie dan ook die Daniel 9 leest.* Hij vroeg zijn instructeurs waarom, en onderzocht de Talmoed, en vond dat daar de reden voor die vloek staat, namelijk, *dat de tijd van de komst van de Messias voorspeld werd in Daniel 9.* Hij kon niet geloven dat de God iets in Zijn Woord zou zetten maar niet zou willen dat de mensen het begrepen wat dit betekende. Daarom werd Rabbijn Leopold Cohen een Baptistenpredikant.

Ik vermeld dit in het voorbijgaan, hoewel het een onderwerp is dat in veel grotere diepte zou kunnen worden behandeld. In de Talmoed wordt opgemerkt dat het woord 'dor' in het Hebreeuws, betekent: 'generaties'. Dit wordt correct gespeld alvorens Adam viel, volgens Genesis 2:4; maar daarna wordt de Hebreeuwse letter vov gemist - deze letter betekend ook het getal 6, aangezien de Hebreeuwse letters ook aantallen betekenen - omdat Adam zes dingen verloor. De letter vov wordt dan herplaatst in Ruth 4:18, omdat zij de grootmoeder van Koning David was, wiens Zoon de Messias zou zijn.

De Messias zou de zes dingen herstellen die door Adam werden verloren. Bresheit Rabbah 12, p. 24b (van de Uitgave van Warshau). Tot vandaag toe lezen de Rabbijnen het Boek Ruth bij Pinksteren, de verjaardag van de Kerk. 'Ruth is het verhaal van een Joodse man die een Christelijke bruid neemt, en van hun vereniging begint het geslacht van David - waaruit de Messias uiteindelijk zou komen.' Ziet u hoe zij het wisten? Zij wisten dat op de een of andere manier de Messias, door deze Christelijke vrouw, zou herstellen wat Adam had verloren.

De Joden zullen met alle mogelijke middelen u gaan vertellen dat Zacharia 12:10 - 12 niet noodzakelijk naar de Messias verwijst. In Zacharia 12:10 - 12 staat: "En zij zullen op hem zien die zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen als over een eerstgeborene." Zij proberen dit te ontkennen dat dit zou betekenen dat zij op de Messias moeten zien die zij hadden doorstoken. Nochtans, Sukkah 52a zegt het direct: "Zij zullen op mij zien - de Messias - die zij doorstoken hebben." De Talmoed bevestigt veel eerder dan dat ze ontkent dat dit over de Messias gaat, Die zij hadden doorstoken.

De Messias zal met de wolken vanuit de Hemel komen, volgens Daniel 7:13, maar eveneens bescheiden en gezeten op een ezel, volgens Zacharia 9:9. Een Talmoedist stelt voor dat als Israël het verdient, de Messias met de wolken van de Hemel zal komen, maar als Israël het niet verdienend heeft, zal Hij eenvoudig en rijdend op een ezel komen. (Sanhedrin 96b - 99a.) Thans zullen de Rabbi's het wel goedpraten: 'zij beweren dat de Messias in de tijd van Jezus kwam, maar Israël was het niet waardig en daarom openbaarde Hij Zich niet.' Zo maken zij een groot vangnet waardoor zij alles, om het even wat het is, kunnen verdraaien. In Deuteronomium 18 zegt het Heilige Schrift, dat *als u iets in Naam van de Heere voorzegt, maar het niet gebeurt, u een valse profeet blijkt te zijn*. Ik heb aangetoond dat de Jehovah's getuigen valse voorspellingen in hun eigen literatuur hebben gemaakt. Hetzelfde doen de mensen van de 'Wijngaard' met John Wimber's valse voorspellingen. Dit kan niet worden ontkend, zodat zij zich niet kunnen verdedigen.

Rabbijn Menahem Schneerson, was de laatste Lubavitch rebbe. Hij zei dat de Messias in Rosh Ha Shanah, (Nieuwjaar) September 1991 zou komen. De dag na dit gestelde termijn, belde ik het Centrum Chabad in Londen op en vroeg om iemand te spreken die Hebreeuws sprak. Toen hij aan de lijn kwam, vroeg ik in het Hebreeuws: "Goed?" Hij wist wat ik bedoelde. Daarna ging ik naar Stamford Hill met sommige van mijn vrienden van de CMJ die een Messiaanse belijdenis hebben, met onze traktaten. Wij confronteerden daar de Joden met het feit dat Moshe Rabbenu had gezegd, als mensen dingen in Naam van Ha Shem voorspellen maar het niet gebeurt, dat zij valse profeten zijn, die gepakt moeten worden en worden gestenigd. Wij vroegen hen toen of zij de Torah houden. Die toont het hierover aan, dat als zij bij de Wet blijven, zij hun Rabbi Schneerson moesten stenigen en hem als een vals profeet moesten beschouwen. Hun enige andere keus moet zijn, Yeshua als hun Messias te aanvaarden, Die de Wet vervulde. Zij vonden dit teveel gevraagd.

Ik houd van de Talmoed - het illustreert zo duidelijk de oude grap: "Als u twee Joden hebt, hebt u drie adviezen. Vergeet u drie adviezen - als u twee Joden hebt, krijgt u drieëndertig adviezen!" De Messias zou niet meer tot Israël komen omdat Hij in de dagen van Koning Hezekiah is gekomen, volgens Rabbijn Hillel - niet die originele Hillel, maar een andere -. (Sanhedrin 96b, 99a.) In dezelfde passage, Sanhedrin 96b - 99a, zegt zijn kleinzoon, Rabbijn Yosef: "Moge God mijn grootvader, Rabbijn Hillel vergeven."

Sommige Talmoedisten echter, zijn van gedachte dat de Messias twee afzonderlijke keren zou komen, maar zij geven rekenschap van hun mening met twee tegenstrijdige beschrijvingen van Zijn komst - namelijk, de ene Messias is de zoon van Yosef en de ander Messias de zoon van David. Men verklaart dat de twee data die in Daniel 2:11,12 voorkomen de twee verschillende komsten aanduiden met 45-jaar tussentijd. (Midrash op Ruth 2:14, p. 43b Warshau Editie; ook de 'Verloren Talmoed' op Daniel 9, 24-27.)

Oude Talmoedisten leerden tegenstrijdige dingen. Een ding dat telkens wordt geantwoord wanneer u Joodse mensen spreekt is, dat sommigen u vertellen, dat Zacharia 12:10 - 12 niet over de Messias gaat. Een ander zal antwoorden, dat Sukkah 52a zegt, dat het wél over Hem gaat.

Zij zullen ook proberen om u te vertellen dat Jesaja 52 en 53 niet over de Messias gaat. Ik toonde diezelfde passages eens aan een Joods meisje op een kibboets in Israël, die onmiddellijk zei: "Dit is over Jezus." Niemand moest het haar vertellen of haar manipuleren hoe ze erover moest denken - zij gebruikte eenvoudig haar gezond verstand. Haar naam was Sally Brown, en ik hoop dat zij behouden mag worden.

In elk geval, wisten de Talmoedisten dat Jesaja de komst van de Messias voorspelde in hoofdstuk 52:14. "Gelijk als velen zich over U - de Messias - ontzet hebben, also verdorven was Zijn gelaat, meer dan van iemand, en Zijn gedaante meer dan van andere mensenkinderen." Sanhedrin 97b, Yalkut volume II p. 53c en ook Shemoth R, 15-19. De Talmoed citeert herhaaldelijk Jesaja 53 als de voorspelling van Messias' verschijning in de wereld. Er zijn twee voorname Targums in het Judaïsme: Targum Onkelos die ik vroeger vermeldde, en Targum Jonathan. Na de Babylonische Gevangenschap, kenden de meeste Joden beter Aramees dan Hebreeuws, waarom zij de Heilige Schrift in het Aramees vertaalden. Toch waren dit eenvoudige vertalingen, maar geen interpretaties. Er staat over Jesaja 53, dat de Messias veracht was en dat de Heere ons aller ongerechtigheid op de Messias heeft doen vallen, enz. Zie ook Sanhedrin 98b, ook Midrash op Samuel, (Lemburg Editie), p. 45a, en Targum van het Koninkrijk van de Messias. Zij wisten zeer goed dat dit over de Messias ging. Targum Jonathan zegt dit specifiek.

Veel Joodse mensen zullen vaak Christenen van het verdraaien van Heilige Schrift beschuldigen, dat ze over Jezus spreken, terwijl het echt niet over Hem gaat. De meeste Rabbijnen zullen zeggen, dat deze passages over Israël en het plaatsvervangende lijden van Israël betreffen. Er zijn dan wel een aantal problemen zoals: dat dezelfde Jesaja Israël herhaaldelijk voor zijn zonde bestraft, terwijl hij deze Lijdende Knecht als geen zonde hebbend beschrijft. Daarom is hun idee eenvoudig onverenigbaar met de context.

Er zijn vier Liederen van de Knecht in Jesaja; en de vierde wordt gevonden in Jesaja 52-53. Deze is verschillend van de anderen. In één betekenis, is de uitleg van de rabbijnen juist, namelijk in die zin, dat zoals de Kerk het Lichaam van Christus is, zo is Jezus de belichaming van Israël. Bijvoorbeeld, wanneer u verzen leest die dingen zeggen zoals: "Israël is Mijn heerlijkheid; Israël is Mijn eerstgeborene", zinspelen ze in overdrachtelijke zin op Jezus. Slechts in een zeer abstracte betekenis passen deze passages op Israël; hun primaire betekenis, volgens de Rabbijnse literatuur, richt zich op de Messias. Wanneer zij u vertellen dat dit niet op de Messias ziet, vraagt hen dan om Targum Jonathan te verklaren, of Midrash op Samuel, want die zeggen dat het werkelijk zo is.

De Joodse mensen zullen ook Christenen beschuldigen van het uitvinden van een Nieuwe Verbond, wat niet bestaat, beweerend dat de enige overeenkomst de Torah is. In Jeremia 31:31 zegt God *dat Hij een nieuw Verbond zal maken*, maar wanneer u hen dit zegt zullen zij proberen om u te vertellen dat u de tekst verkeerd hebt begrepen. Op dit punt kunt u hen wijzen op Midrash over Psalm 7, p. 5a Warshau Editie: "God zal spreken door de Messias om een nieuw Verbond te maken." Psalm 2 zegt: "Kust den Zoon, - doe hulde aan de Zoon, - opdat Hij niet toornig wordt en gij op de weg vergaat." De rabbijnen zeggen dat God geen Zoon heeft; maar zij hebben een groot probleem. Hier kan ik u vertellen hoe een Orthodoxe Rabbijn in Florida in grote verwarring werd gedreven, namelijk Psalm 2 wordt samen genomen met II Samuel 16:1 en Psalm 110 en dan verbonden aan de Lijdende Knecht in Jesaja 53. Deze dingen kunnen in Midrash op II Samuel 16:1 gelezen worden, paragraaf 19 van de Lemberg Uitgave, p. 45; ook Midrash op Psalm 7, p. 5a van de Uitgave van Warshau; en Yalkut (SP?) Volume II p. 90a. (Deze boeken kunnen bij een Yeshiva of een godsdienstige Joodse bibliotheek worden verkregen.)

De Midrash gaat verder zeggen, dat, wanneer Psalm 110 aan II Samuel 16:1 en Jesaja 53 wordt verbonden: ***"Tegen God en Zijn Messias: 'Als ik de zoon van de Koning vind, zal ik de hand aan hem leggen en zal hem met een wrede dood kruisigen.'"*** *De Talmoed zegt eigenlijk dat de Messias 'gekruisigde' zou worden: Litzlov oto' is precies wat er staat; het wordt vetaald: 'kruisigen'.* Dit is één zaak die zij niet kunnen beantwoorden; het schokt hen.

Nogmaals, in Genesis 49:10 voorspelde Jacob dat *de scepter niet van Juda zou wijken, noch de wetgever van tussen zijn voeten, tot dat Shilo komt*. Babylonische Talmoed verklaart, dat toen bovengenoemde zaak gebeurde, de wijzen zeiden: "Wee ons, want de scepter is weggenomen uit Juda, en de Messias is niet verschenen!" De rabbijn Ruchman voegt eraan toe dat de leden van Sanhedrin hun hoofden met as, hun lichamen met een zak bedekten en huilden toen zij deze woorden hoorden. Jeruzalem Talmoed dateert deze gelegenheid een weinig meer dan veertig jaar vóór de vernietiging van de Tempel in het jaar 70; dat wil zeggen dat rond 30 A.D, de Messias werd doorstoken. Jeruzalem Talmoed, Sanhedrin Volume 24, en Babylonische Talmoed, Sanhedrin hoofdstuk 4 Volume 37.

"De zonden van hen die met u verborgen zijn, zullen veroorzaken dat gij wordt gezet onder een ijzeren juk, en zij zullen met u doen zoals met een kalf. Ik neem het op me dat geen Israëliër zou moeten omkomen; ben ik geen vlees en het bloed?" - Midrash op Jeremiah 31:8, hetzelfde als Jesaja 53. "Alle grenzen van tijd betreffende de komst van de Messias zijn voorbij." - Sanhedrin 96-99. De Talmoed verklaart duidelijk dat de Messias reeds gekomen moet zijn. In de Talmoed merkt men op dat God diverse aantallen in Zijn plan significant heeft gemaakt. Zij merkten op dat er tien namen voor afgoden en profeten zijn, tien

beproevingen van Abraham, tien generaties van Adam aan Noah, en tien generaties van Noah tot Abraham waren - Avotah hoofdstuk 36. Zij ontwikkelden hiervan een daterend systeem. Dit Mozaïsch systeem van Israël wordt dateert in Leviticus 26:13 - 16, en zij pasten het in de Talmoed toe de Messias: Mozes dateert dus de uitgang van de Messias in A.D. 33 - Midrash Bresheit, Rabbah op Genesis, p. 24b van de Uitgave van Warshau. Hun eigen daterend systeem zegt dat de Messias in A.D. 33 moest weggaan.

Talmoed verklaart dat de Tempel vernietigd werd in 70 A.D. Dit was voorspeld door Daniel 9:24 - 27. Wanneer u in het debatteren met rabbijnen over de weken van Daniel overlegt wat zij betekenen - ik heb de ruimte niet om het nu te verklaren - is het het gemakkelijkste te zeggen dat Daniel 9 spreekt dat de Messias moest komen en sterven alvorens de tweede Tempel werd vernietigd. "Nee, het is niet zo", zullen zij u zeggen. Maar Yalkut Volume II p. 79d zegt het wel, en dat doet Nazir 32b óók. De Talmoed verklaart dat de vernietiging van de Tempel in 70 A.D. door Daniel 9:24 - 27 werd voorspeld, toen de komst van de Messia en Zijn afsnijden werd voorspeld, wat aan de grote vernietiging zou vooraf gaan. Zo werd de Messias volgens de Talmoed voorspeld om vóór 70, A.D. te komen en gedood te worden. En de Rabbijnen kenden dit.

De Talmoed bevestigt dat 'de afhouwing van de steen zonder handen' Daniel 2:44, 45 ook op de Messias slaat. "Maar tot een steen des aanstoets en een rotssteen der struikeling .. en tot een strik en tot een net den inwoners van Jeruzalem". In Jesaja 8:14 voorzegt God ook dat de leiders van Israël de Messias zouden verwerpen. "Gij zijt mijn Yeshua; de steen die de bouwers verwierpen is de belangrijkste hoeksteen geworden." Psalm 118:21, 22. Dit is hetgeen de Hillel Rabbah zongen van Jezus op Palmzondag.

Mozes Maimonides, Rambam, de grootste rabbijn, bevestigde dat Yeshua Messias' verschijning in A.D. 30 Israël's grootste struikelblok was. In hoofdstuk 11 van 'Koningen en van Oorlogen', zegt de onverkorte uitgave, (de rabbijnen hebben om duidelijke redenen uitlatingen in een gecensureerde uitgave gedaan): "Er is nooit een groter struikelblok dan dit probleem van Yeshua (Jezus) in 30 A.D. geweest. Drie en half jaar is de Shechinah - God' s woning, Zijn aanwezigheid - op de Olijfberg blijven stilstaan, wachtend om te zien of Israël zou berouw hebben, en uitnodigend tot hen: "Zoek gij naar de Heere, terwijl Hij kan worden gevonden; roep Hem aan terwijl Hij nabij is." Maar alles was tevergeefs. Na drie en een half jaar vertrok de Shechinah van de Olijfberg. Zie Rabbis' Klaagzang.

Er zijn dingen die genoemd worden in het boek Avodat Zerah; dingen die de Christenen geloofden, zoals dat Jezus wonderen deed, opstond van de doden, opvoer van de Olijfberg. Maar wat moet men zeggen, van de mensen die al deze dingen niet geloofden, ja, bovendien eigenlijk antichristelijk waren? U kunt het lezen in de Romeinse historici zoals Suetonius en Tacitus. Het is fascinerend om te lezen hoe Jezus door heidens Rome werd beschouwd. Zelfs ontkenden zij niet

de dingen die Hij deed; het werd algemeen bekend geacht in het Romeinse Imperium, dat Jezus van de doden zou zijn opgestaan. Avodat Zerach, zegt zelfs, 'dat Jezus wonderen als geen andere rabbijn deed, dat Zijn discipelen niet alleen zieken heelden, zelfs doden in Zijn Naam opwekten, en dat Hij, nadat Hij gekruisigd werd, opstond van de doden, en naar de hemel opsteeg vanaf de Olijfberg.' Elk van deze dingen worden eigenlijk in de Talmoed erkend; zelfs erkennen Zijn vijanden de waarheid van wat Hij deed. Dit werd geschreven door rabbijnen die probeerden om andere Joden te verhinderen in Hem te geloven. Maar zij moesten de historie van Zijn wonderen en van de wonderen door Zijn discipelen gedaan, wel behandelen; en niet alleen van Zijn kruisiging maar ook van Zijn verrijzenis en opvaring ten hemel. De Talmoed erkent dat Hij het deed!

Wanneer u een Orthodoxe rabbijn met deze dingen confronteert, zal hij het niet willen erkennen. Nochtans, als u hem aandringt, zal hij u vertellen dat Jezus de Kabbala kende - deze werd pas uitgevonden in later eeuwen, maar zij verzinnen zoiets -: 'Jezus was Kabbalistisch, kende mystieke geheimen en had de onuitsprekelijke Naam van Ha Shem (Tetragrammaton) onder Zijn tong en onder Zijn voet, en zo voerde hij deze mirakelen uit.' Dat is wat zij u vertellen indien u bij hen aandringt.

De rabbijnen zullen proberen om u te vertellen dat Psalm 22 echt niet zegt: "Zij hebben Mijn handen en Mijn voeten doorgraven." Alles van Psalm 22 werd vervuld volgens Mattheüs 27, maar in het Hebreeuws is er een verschil in de letter aleph, en zij verkorten een vov ם om tot het een yod ך te maken; op deze wijze zullen zij proberen om de tekst te veranderen van: 'Zij hebben Mijn handen en Mijn voeten doorgraven' in: "Ik ben als een leeuws klauw".¹ Dit zou nog waar kunnen zijn, behalve dan moet iemand iets op wat punt veranderd hebben omdat de Talmoed het volgende verklaart: "Op het tijdstip van Messias' schepping zal de Heilige - gezegend zij Hij - Hem in detail vertellen wat Hem vervolgens zal overkomen: 'Er zijn zielen die met u onder Mijn troon worden gezet, en het is vanwege hun zonden dat gij onder een juk van ijzer zal moeten buigen en Gij zoals een kalf zult worden wiens ogen verdonkerd zullen worden vanwege het lijden.' Met andere woorden, volgens de Talmoed, zou de Messias weten alvorens Hij geboren was dat Hij voor Zijn mensen moest sterven. "En tijdens de zevenjarige periode die de komst van de Zoon van David voorafgaat, zullen de ijzerstralen op Zijn hals worden gebracht en worden geladen; en het lichaam van de Messias zal neergebogen worden. Het is de beproeving van de Zoon van David, Die wenende zeide: 'Mijn kracht is vergaan als een potscherf', Ps. 22:16.

In Yalkuth Shimoni, verbinden zij 'vele honden hebben mij omringd' (gebruikend een zinnebeeldige manier van spreken: "binyan ab m' shna ketubim") met het Boek van Esther, waarop Rabijn Nehemiah commentaar geeft: "Zij

¹ In een van de grotten in Israël is een fragment gevonden van een papyrus met een stukje uit Psalm 22. In de oude Hebreeuwse tekst staat ka'aru met een waw ן ... כארו (5/6 Hev-Col. XI, frag 9)

doorgraven mijn handen en voeten". Vandaar dat Pisgah Rabbatai 36:1,2 direct verklaart dat Psalm 22 over het sterven van de Messias spreekt. Er zijn technische taalkundige verklaringen voor de vertaling van 'als een leeuw' zoals een tekstuele lezingsaanpassing doet: "im crea". Echter, in Yalkut Shimone vinden wij dit: "Vele honden hebben mij omringd." - Zij verbonden dit op de een of andere manier aan het boek van Esther en de koning Ahasveros. - "Maar de vergadering der boosdoeners hebben mij ingesloten; zij hebben mijn handen en mijn voeten doorgraven"; in het Hebreeuws: Ka'aru, graven. De rabbijn Nehemiah citeert het op deze manier. En de lezing van 'doorgraven' werd goedgekeurd door oude rabbijnen. Bovendien zegt Peshitat Abitai onomwonden dat Psalm 22 over de Messias spreekt *die lijdt en sterft*.

Opnieuw, in Jesaja 52 en 53 van Targum Jonathan staat: "Ziet, Mijn Knecht de Messias zal bloeien; Hij zal verheven worden, en groot en zeer machtig." De Targum verklaart herhaaldelijk en regelrecht dat dit over de Messias gaat. Daniel 9, Megillah 3 aleph van *de Targum over de Profeten*, werd samengesteld door Jonathan ben Uzziel onder de begeleiding van Haggai, Zechariah en Malachi, volgens deze traditie: "En een stem kwam van de hemel voort en zei: 'Wie is dit die Mijn geheimen heeft geopenbaard?' En hij wilde verder gaan in de Targum door de verborgen betekenis van de Hagiographa (het gedeelte van Heilige Schrift dat Daniel omvat) te openbaren. Maar 'de klank der stem ging voort van de Hemel en zei: 'Genoeg!' 'Waarom, waarom zouden wij Daniel 9 niet mogen lezen?' 'Omdat de tijd van de Messias daarin wordt voorspeld.'"

En nogmaals, Sukkah 52 beschouwend de Messias Die wordt doorstoken, zegt: "Wat is de oorzaak van het rouwen in Zacharia 12:12? Het wordt goed verklaard, volgens hen die zeggen, dat de oorzaak het doden van de Messias, de Zoon van Joseph is, aangezien dat deze uitleg naar de Heilige Schrift is: "En zij zien op hem, omdat zij hem doorstoken hebben, en zullen over hem rouwen zoals iemand over één enige zoon rouwt.""

Wij konden hiermee bijna voor onbepaalde tijd verdergaan; er is geen één enkele Messiaanse voorspelling die ik in het getuigenis aan Joodse mensen niet zou kunnen gebruiken om te bewijzen dat het geen Christelijke uitvinding is wanneer zij de Schriften toepassen op Jezus. De Talmoed gaat, bijvoorbeeld akkoord, dat uit Micha 5:2 blijkt, dat de Messias op één of andere manier pre-existent moest zijn: "O gij, Bethlehem Efratha, gij zijt in geen geval de minste in de stammen van Juda, want van u zal mij uitgaan, die van eeuwigheid is, één zal het zijn waarvan het bestaan eeuwig is." Van Micha 5:1 zegt de Targum van Jonathan dit: "En gij, o Bethlehem Ephrathah, gij die te klein zijt om onder duizenden van het huis van Judah genoemd te worden, van u zal mij uitgaan de Messias Wiens heerschappij over Israël komen zal - Hij Wiens Naam werd vermeld van vóór de dagen van de schepping."

Wanneer een Jood protesteert tegen Christenen dat zij iets hebben gelezen in Micha 5:2 dat daar niet werkelijk staat, kan men antwoorden dat de Christenen

alleen hebben gelezen dat de Joden allang lazen voordat het Christendom werd gevestigd. Reeds in een verklaring van Genesis 3:1 - 15 staat: "En het zal geschieden dat, wanneer de zonen van de vrouw vol overgave de Torah bestuderen en zijn bevelen uitvoeren, dat zij u tegen het hoofd zullen stoten en u zullen doden." Vanaf het begin geloofden zij dat de Messias moest worden gedood.

De commentaren op Genesis 23:5 van bovengenoemde Midrash Rabbah tonen aan dat Rabijn Tanhumah zei: "In naam van Rabijn Shmuel Kozit, zij liet doorschemeren zij dat het zaad van een andere bron - de Messias - zou voortkomen." Midrash behandelt daar de naamgeving van Seth door Eva, die wordt verbonden aan de belofte van de Messias die aan de hiel wordt gekwetst en dan het hoofd van het serpent kwetst.

Probeer slechts één ding met elk van deze informatie te doen: ondermijn hun argumenten dat deze dingen Christelijke verzinsels zijn als gevolg van Christelijke uitleg die de Joodse Heilige Schrift verdraaien. Men kan zeer duidelijk aantonen dat deze dingen door oude rabbijnen op dezelfde manier werden begrepen waarin zij door Christenen worden begrepen. Maar het is nodig, wat genoemd wordt: 'overtuigingen'. "Niemand komt tot Mij, tenzij de Vader hem trekke." Als u een Jehovah's getuige aan mijn deur brengt, kan ik met elk argument proberen hem te winnen, maar het betekent niet dat zij behouden zullen worden. Hetzelfde kan van een Mormoon of ook van een rabbijn worden gezegd. Deze dingen (nl. overtuigingen) zijn zeer belangrijk. Paulus zegt, dat wij "de bekwame tijd moeten uitkopen", om elke argument te weerleggen. Ik ontken zeker niet het belang van dit soort onderwijs; maar zonder gebed en zonder een heilige leven dat de Joden tot jaloesheid kan wekken, is het nutteloos.

Wij hebben nog een lange weg te gaan, maar God is met iets bezig. Wij zullen het werk van God onder de Joodse mensen in de Laatste Dagen op dezelfde manier zien, zoals Hij in de tijdperk van de vroege Kerk werkte. Niet alleen met duizenden, maar zelfs met tienduizenden zullen zij behouden worden. Wij zullen gehele synagogen zien verdeeld worden over de kwestie of Yeshua (Jezus) de Messias is; - maar weet u wat nog? Wij zullen ook gehele kerken zien die over dezelfde vraag verdeeld worden.

ISRAËL IS UNIEK

door Lance Lambert

Uitgave Stichting Christenen voor Israël te Nijkerk, 1990

IK GELOOF IN VAST VERTROUWEN DAT DE MESSIAS ZAL KOMEN

HOOFDSTUK 1

Toen koning David stervende was, sprak hij een profetie uit, zo opmerkelijk en zo mooi als hij zelden eerder had gedaan: *De Geest des Heeren heeft door mij gesproken, en Zijn rede is op mijn tong geweest. De God Israëls heeft gezegd, de Rotssteen Israëls heeft tot mij gesproken: Er zal zijn een Heerser over de mensen, een Rechtvaardige, een Heerser in de vrede Gods. En Hij zal zijn gelijk het lichts des morgens, wanneer de zon opgaat, des morgens zonder wolken, wanneer van den glans na den regen de grasscheutjes uit de aarde voortkomen. Hoewel mijn huis alzo niet is bij God, nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld, dat in alles wel geordineerd en bewaard is; voorzeker is daarin al mijn heil, en alle lust, hoewel Hij het nog niet doet uitspruiten.* (2 Samuël 23:2-5)

Of deze woorden al dan niet een heenwijzing zijn naar de Messias, één ding is duidelijk: David wist dat de Heere met hem een eeuwig verbond had gesloten, dat "in alles geordend en zeker" was en David erkende dat al zijn heil en verlangen was gegrond in dat verbond. De Heere had zelfs aan David gezworen, zeggende: "En van dien dag af, dat Ik geboden heb richters te wezen over Mijn volk Israël. Doch u heb Ik rust gegeven van al uw vijanden. Ook geeft de Heere te kennen, dat de Heere u een huis maken zat Wanneer uw dagen zullen vervuld zijn, en gij met uw vaderen zult ontslapen zijn; zo zal Ik uw zaad na u doen opstaan, ddt uit uw lijf voortkomen zal, en Ik zal zijn koninkrijk bevestigen. Die zal Mijn Naam een huis bouwen; en Ik zal den stoel zijn koninkrijks bevestigen tot in eeuwigheid ... Doch uw huis zal bestendig zijn, en uw koninkrijk tot in eeuwigheid, voor uw aangezicht; uw stoel zal vast zijn tot in eeuwigheid." (2 Samuël 7:11-13, 16) David verwees hiernaar toen hij zei: "Daarom zal ik U, o Heere! loven onder de heidenen; en Uw Naam zal ik psalmzingen. Die de verlossingen Zijns konings groot maakt, en goedertierenheid doet aan Zijn gezalfde, aan David en aan zijn zaad tot in eeuwigheid." (Psalm 18:50 en 51)

In een psalm van veel latere datum neemt de Psalmist dit thema opnieuw op: "Toen hebt Gij in een gezicht gesproken van Uw heilige, en gezegd: Ik heb een verkorene uit het volk verhoogd. Ik heb David, Mijn knecht, gevonden; met Mijn heilige olie heb Ik hem gezalfd Ik zal Mijn verbond niet ontheiligen, en hetgeen uit Mijn lippen gegaan is, zal Ik niet veranderen. Ik heb eens gezworen bij Mijn heiligheid: Zo Ik aan David liege! Zijn zaad zal in der eeuwigheid zijn, en zijn troon zal voor Mij zijn gelijk de zon. Hij zal eeuwiglijk bevestigd worden, gelijk de maan; en de Getuige in den hemel is getrouw." (Psalm 89:20, 21, 35-38) In de zinsdelen "aan Zijn gezalfde" en "niet Mijn heilige olie heb Ik hem gezalfd" (Psalm 18:51; Psalm 89:21) wordt in het Hebreeuws een woord gebruikt dat is afgeleid

van het woord voor "Messias". "Messias" komt van het woord Mashiach, dat "gezalfde" betekent. De Griekse vorm Christos, waarvan ons woord "Christus" is afgeleid, heeft dezelfde betekenis.

Toen Davids troonopvolgers eerst ontgoocheling teweegbrachten en vervolgens allen uit de geschiedenis verdwenen, werd geleidelijk ingezien dat de Heere een Messiaanse koning had beloofd, een Redder-Koning, Die niet alleen uit het geslacht van David zou zijn, maar een "grotere David". Jesaja drukt dit uit in de woorden: "Want er zal een Rijsje voortkomen uit den afgehouden tronk van Isai, en een Scheut uit zijn wortelen zal Vrucht brengen. En op Hem zal de Geest des Heeren rusten ... Want het zal geschieden ten zelve dage, dat de heidenen naar den Wortel van Isai, Die staan zal tot een banier der volken, zullen vragen, en Zijn rust zal heerlijk zijn." (Jesaja 11:1,2 en 10)

In de Nieuwtestamentische tijden werd dit duidelijk. Het was een verwachting van een gezalfde Redder-Koning, de Messias, die het juk van de onderdrukker zou verbreken, zijn volk zou verlossen en het koninkrijk voor eeuwig zou herstellen. Het begrip "Messias" is uniek voor het judaïsme en het christendom. Het is niet nodig om veel over het christendom te zeggen, aangezien het in wezen Messiaans is, zoals de naam al zegt. Wanneer de Hebreeuwse vorm "Messias" zou zijn gebruikt in plaats van het Griekse "Christus," zou het "Messiasdom" hebben geheten. Iedere wedergeboren christen is een Messiaanse gelovige, eigendom van Christus, eigendom van de Messias, gered door het werk van de Messias Jezus, door Hem verzoend met God; en uitziende naar Zijn wederkomst.

Voor het judaïsme is de Messias echter nog niet gekomen. Het twaalfde geloofsartikel, dat is opgesteld door Maimonides, de grote Joodse leraar uit de twaalfde eeuw, luidt: "Met vast vertrouwen geloof ik dat de Messias zal komen en hoewel Hij toeft te komen, zal ik dagelijks wachten op Zijn verschijning."

Het geloof in de komst van een persoonlijke Messias was tegen de tijd van Herodes de Grote een essentieel onderdeel van de Joodse levensopvatting geworden. Zonder voorbehoud stelt de Talmoed dat "alle profeten hebben geprofeteerd aangaande de dagen van Messias (Berakoth Sanhedrin 34b). De Targoemgeschriften zijn door en door Messiaans en ze verwijzen naar de Messias in tenminste 72 passages van het Oude Testament. Bijna iedere gezaghebbende Joodse commentator heeft onderwezen dat het Oude Testament de komst van een persoonlijke Messias heeft voorzgd. Zelfs Maimonides, die krachtig protesteerde, zowel tegen pseudo-messiassen en het ongezone extremisme dat zij veroorzaakten, als tegen de traditionele christelijke interpretatie van de Oudtestamentische profetieën, geloofde in de komst van een Messias. Het kabbalisme, de beweging van de Joodse mystiek, dat in de twaalfde eeuw ontstond en dat het Joodse leven eeuwenlang zou beïnvloeden, was eveneens fundamenteel Messiaans. Dit kwam vooral tot uiting in het boek van Zohar, een produkt van het Spaanse kabbalisme in de dertiende eeuw. Pas in de laatste paar eeuwen is dit traditionele inzicht grotendeels verlaten, zoals trouwens ook het geval was in veel zogenaamd christelijke kringen. Het geloof in een Messiaanse

eeuw, een gouden eeuw van menselijke voorspoed en vrede, kwam er voor in de plaats.

De belofte van een Messias gaat terug tot de eerste hoofdstukken van de Bijbel en wordt, naarmate we verder lezen, steeds gedetailleerder. Als het Messiaanse begrip uniek is, dan is de daaraan gekoppelde profetie aangaande Zijn komst, Zijn Persoon, Zijn werk en Zijn heerlijkheid, eveneens uniek. De omvang van dit boek laat geen uitgebreide behandeling van dit onderwerp toe, hoe belangrijk het ook is, maar laten we enkele van de belangrijkste profetieën ter illustratie ervan bekijken.

De Heere sprak in Genesis 3:15 tot de slang: "En Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad; datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen."

Zowel christenen als Joden zien dit vers als de bedding voor alle Messiaanse profetieën. De Jeruzalem-Targoem (vierde eeuw) verwoordt dit vers met een uitdrukkelijke verwijzing naar de Messias. Een van de beroemdste rabbijnen, rabbijn David Kimchi (1160-1235), die algemeen bekend is als Radak, tekent bij dit vers aan: "Als gij uittrok voor de redding van uw volk door de hand van de Messias, de zoon van David, die satan, het hoofd, de koning en de prins van het huis van de boze, zal verwonden ... De belofte van de Messias in Genesis 3:15 is nog versluierd, maar niettemin zeker. Het is de belofte dat de verleider en vernietiger van de mensheid ten slotte zal worden overwonnen door het zaad van de vrouw."

In Genesis 49:9-11 lezen we: "Juda is een welpenleeuw! gij zijt van den roef opgeklommen, mijn zoon! Hij kromt zich, hij legt zich neder als een leeuw, en als een oude leeuw; wie zal hem doen opstaan? De scepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en Denzelve zullen de volken gehoorzaam zijn. Hij bindt zijn jongen ezel aan den wijnstok en het veulen zijner ezelin aan den edelsten wijnstok; hij wast zijn kleed in den wijn, en zijn mantel in wijndruivenbloed." Deze profetie bevat de eerste, duidelijk gedefinieerde belofte van de Messias. Hij zal komen uit de stam Juda; Hij zal zijn de Leeuw van Juda (verg. Openbaring 5:5). Ons wordt ook verteld dat "de scepter van Juda niet zal wijken, noch de wetgever van tussen zijn voeten, totdat Silo komt." Dit kan beter worden vertaald met: "noch de wetgever van tussen zijn voeten, totdat Hij komt aan Wie hij behoort". Dit is de belofte dat de Messias niet slechts uit de stam van Juda komt, maar uit het koninklijk huis, het huis van David, en dat Hij de door God gezalfde Koning is, aan Wie het volk gehoorzaam zal zijn.

In oude Joodse bronnen wordt bijna iedere zin Messiaans behandeld. "De leeuwenwelp" bijvoorbeeld wordt in Yalkut 160 wel vijf keer gebruikt als een verwijzing naar de Messias, terwijl de uitdrukking "totdat Silo komt" in de Jeruzalem-Targoem wordt verklaard als "tot de tijd waarop de Messias-Koning zal komen uit Juda". Rashi (rabbijn Schlomo Izaak), 1040-1105) zei: "totdat Silo komt", dat is Koning Messias, aan Wie het koninkrijk toekomt."

De Midrash Bereshit Rabbah verbindt Genesis 49:10 met Jesaja 11:10: "Want het zal geschieden te dien dage, dat de heidenen naar den Wortel van Isai; Die staan zal tot een banier der volken, zullen vragen, en Zijn rust zal heerlijk zijn." En Genesis 49:11 met Zacharia 9:9: "Verheug u zeer, gij dochter Sions, juich, gij dochter Jeruzalems! Ziet, uw Koning zal u komen, rechtvaardig, en Hij is een Heiland; arm en rijdende op een ezel, en op een veulen, een jong der ezellen." De komst van een door God tot Koning gezalfde Verlosser is nog duidelijker voorzeggd in Numeri 24:16-19: "De hoorder der redenen Gods spreekt, en die de wetenschap des Allerhoogsten weet; die het gezicht des Almachtigen ziet; die verrukt wordt, en wien de ogen ontdekt worden. Ik zal hem zien, maar nu niet; ik zal hem aanschouwen, maar niet nabij. Er zal een ster voortgaan uit Jakob, en er zal een scepter uit Israël opkomen; die zal de palen der Moabieten verslaan, en zal al de kinderen van Seth verstoren. En Edom zal een erfelijke bezitting zijn; en Seir zal zijn vijanden een erfelijke bezitting zijn; doch Israël zal kracht doen. Er zal één uit Jakob heersen, en hij zal de overigen uit de steden ombrengen."

In de eerste plaats is dit een profetie, die betrekking heeft op David; hij was degene die in feite "het voorhoofd van Moab verbrijzelde" en "Edom bezette" (zie Psalm 108). Deze profetie bevatte echter ook de belofte aangaande Davids Zoon, Degene, Die uit zijn geslacht zou worden geboren en Die tenslotte het volk van God zou verlossen van al haar vijanden. Zowel volgens de Targom Onkelos als de Jeruzalem-Targom verwijzen deze verzen naar de Messias.

Deuteronomium 18:15, 18-19 bevat nog een profetie: "Een Profeet, uit het midden van u, uit uw broeders, als mij, zal u de Heere, uw God, verwekken; naar Hem zult gij horen ... Een Profeet zal Ik hun verwekken uit het midden hunner broederen, als u; en Ik zal Mijn woorden in Zijn mond geven, en Hij zal tot hen spreken alles, wat Ik Hem gebieden zal. En het zal geschieden, de man, die niet zal horen naar Mijn woorden, die Hij in Mijn Naam zal spreken, van dien zal Ik het zoeken."

De Messias zou een profeet zijn, zoals Mozes, en Gods Woord spreken. Zoals Mozes het volk uit Egypte bracht, de natie stichtte en het middel was waardoor God Zijn voornemen openbaarde, zo zou er Eén komen, Die een volk uit slavernij zou verlossen, een geestelijke en eeuwige natie zou voortbrengen en de wil van God zou openbaren. Rabbijn Levi Ben Gershon (1288-1344) gaf op dit vers als commentaar: "Mozes bracht door de wonderen die hij verrichtte slechts één volk tot aanbidding van God, maar de Messias zal alle naties brengen tot de aanbidding van God."

Rabbijn Shalom (vijftiende eeuw) zei: "De Koning Messias zal verheven zijn boven Abraham en hoog boven Mozes."

Samengevat leren deze profetieën dat de Messias zou worden geboren uit een vrouw, en dat Hij, het zaad van de vrouw, de kop van de slang zou vermorzelen en alles zou overwinnen wat de mensheid had bedorven en verwoest; dat Hij zou komen uit de stam van Juda en uit het koningshuis van David; dat Hij een profeet zou zijn als Mozes, en een nieuw begin zou markeren.

Dit wordt uitgedrukt in een profetie in Jesaja 11:1-10, die in veel Joodse geschriften Messiaans is geïnterpreteerd. "Want er zal een Rijsje voortkomen uit den afgehouden tronk van Isar, en een Scheut uit zijn wortelen zal Vrucht voortbrengen. En op Hem zal de Geest des Heeren rusten, de Geest der wijsheid en des verstands, de Geest des raads en der sterkte, de Geest der kennis en der vreze des Heeren. En Zijn deken zal zijn in de vreze des Heeren; en Hij zal naar het gezicht Zijner ogen niet richten; Hij zal ook naar het gehoor Zijner oren niet bestraffen. Maar Hij zal de armen met gerechtigheid richten, en de zachtmoedigen des lands met rechtmatigheid bestraffen; doch Hij zal de aarde slaan met de roede Zijnsmonds, en met de adem Zijner lippen zal Hij den goddeloze doden. Want gerechtigheid zal de gordel Zijner lendenen zijn; ook zal de waarheid de gordel Zijner lendenen zijn.

En de wolf zal met het lam verkeren, en de luipaard bij den geitenbok nederliggen; en het kalf, en de jonge leeuw, en het mestvee tezamen, en een klein jongske zal ze drijven. De koe en de berin zullen tezamen weiden, haar jongen zullen tezamen nederliggen, en de leeuw zal stro eten, gelijk de os. En een zoogkind zal zich vermaken over het hol van een adder; en een gespeend kind zal zijn hand uitsteken in den kuil van den basilisk. Men zal nergens leed doen noch verderven op den gansen berg Mijner heiligheid; want de aarde zal vol van kennis des Heeren zijn, gelijk de wateren de bodem der zee bedekken. Want het zal geschieden ten zelven dage, dat de heidenen naar den Wortel van Isai; Die staan zal tol een banier der volken, zullen vragen, en Zijn rust zal heerlijk zijn."

De komst van de Messias is echter nog duidelijker voorzegd. We hebben de details van Zijn geboorteplaats, de aard van Zijn geboorte, Zijn karakter, bediening en werk, en Zijn lijden en de heerlijkheid die zou volgen. Het is geprofeteerd in Micha 5:1-5: "En gij, Bethlehem Efratha! zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda? Uit u zal Mij voortkomen, Die een Heerser zal zijn in Israël, en Wiens uitgangen zijn vanouds, van de dagen der eeuwigheid. Daarom zal Hij henlieden overgeven, tot den tijd toe, dat zij, die baren zal, gebaard hebbe; dan zullen de overigen Zijner broederen zich bekeren met de kinderen Israëls. En Hij zal staan, en zal weiden in de kracht des Heeren, in de hoogheid van den Naam des Heeren, Zijns Gods, en zij zullen wonen, want nu zal Hij groot zijn tot aan de einden der aarde. En Deze zal vrede zijn ...".

De geboorteplaats van de Messias zou Bethlehem, in Judea zijn. Hij zou worden geboren uit een vrouw, om Koning te worden. We vernemen ook dat "Zijn oorsprong vanouds is", of "van de dagen der eeuwigheid". Deze mysterieuze woorden zijn de eerste aanwijzing dat Degene Die komt geen gewoon menselijk wezen is. Hij bestond al voor Zijn geboorte. Verder wordt ons verteld: "deze Man zal vrede zijn", of beter: "Hij zal onze Vrede zijn". Het betekent niet alleen dat Hij vrede zal brengen in plaats van oorlog, maar dat Hijzelf onze vrede zal zijn.

In de dagen van de tweede tempel werd deze profetie beschouwd als Messiaans (zie Mattheüs 2:4-6). De Jeruzalem-Targoem zegt: "Uit u, Bethlehem, zal de Messias voortkomen, om de heerschappij over Israël uit te oefenen."

In Jesaja 7:13-14 lezen we: “Toen zeide hij: Hoort gijlieden nu, gij, huis van David! is het Wieden te weinig, dat gij de mensen moede maakt, dat gij ook mijn God moede maakt? Daarom zal de Heere Zelf ulieden een teken geven; ziet, een maagd zal zwanger worden, en zij zal een Zoon baren, en Zijn naam Immanuël noemen.”

Er is veel discussie over dit vers, of het Hebreeuws vertaald zou moeten worden met het woord "maagd" of "meisje" of "jonge vrouw". Volgens de kritische vrijzinnige opvatting gaat het in dit vers over de zoon van een jonge vrouw uit die tijd, en niet van een maagd, die de naam Immanuël kreeg, wat niet meer betekent dan dat God de Voorzienige zou zijn voor Zijn volk. Het Hebreeuwse woord is in veel vertalingen vertaald als *maagd*, in andere als *jonge vrouw*. Los van het feit dat dit woord in het Oude Testament nooit wordt gebruikt voor een getrouwde vrouw, kan men zich afvragen wat de betekenis van dit teken is, als het slechts verwees naar een jonge vrouw, die zwanger zou worden en een zoon baren. Dat is heel normaal. Het zou meer op een teken lijken als het een oude vrouw was, die zwanger zou worden en een zoon zou baren. Wat houdt dan dit door God gegeven teken in? Stellig dit, dat de jonge vrouw die zwanger werd en een zoon baarde, een maagd zou zijn en dat de Zoon, Die ze zou baren, "Immanuël" zou zijn, "God met ons".

Als het bovendien alleen maar de eenvoudige betekenis zou hebben dat God achter de natie stond om haar te zegenen, in alles te voorzien en haar te beschermen, wat was hier dan ongewoon aan? Vanaf het begin kende Gods volk de zegening en bevrijding van de Heere. De naam Immanuël moet een diepere betekenis hebben dan deze, en het feit dat er geen melding gemaakt wordt van iemand met de naam Immanuël, die in die tijd is geboren, benadrukt dit temeer. De betekenis is stellig deze dat, hoewel het huis van David - in die dagen vertegenwoordigd door het bewind van de slechte koning Achaz - had gefaald en zou falen, ondanks het bewind van de goede koningen Hizkia en Josia, Gods belofte aan David toch zou worden vervuld: de Messiaanse koning zou komen en door Zijn geboorte betrad God zelf de menselijke geschiedenis. Hij werd Immanu-El, *God met ons*.

Dit wordt duidelijk bevestigd door de profetie in Jesaja 9, waar we een voorspelling vinden van Eén, Die zou worden geboren uit de Koninklijke lijn van David, Die waarachtig mens zou zijn en Die de troon zou nemen en het koninkrijk en de regering voor eeuwig. “Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst; Der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op den troon van David en in zijn koninkrijk, om dat te bevestigen, en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid toe. De ijver des Heeren der heerschen zal zulks doen.” (Jesaja 9:5-6)

Het leven van deze Ene zou veel betekenen voor het noorden van het land, voor Galilea, de landstreek die werd doorsneden door de grote heerbaan "de Weg van

de Zee". Hij zou haar nieuwe glorie schenken: "... gelijk als Hij het in den eersten tijd verachtelijk gemaakt heeft, naar het land van Zebulon aan, en naar het land van Nafthali aan, also heeft Hij het in het laatste heerlijk gemaakt, naar den weg zeewaarts dan gelegen over de Jordaan, aan Galilea der heidenen. (Jesaja 8:23)

De regering van deze beloofde Messias zou zijn als licht dat duisternis, slavernij en dood verbreekt: "Het volk, dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen, die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen. (Jesaja 9:1)

Bij het voorgaande kon men nog spreken van een normale menselijke geboorte en een normaal menselijk wezen, ofschoon van koninklijk bloed, totdat we in vers 5 komen bij de kern van de profetie: "En men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst." Met deze titels staan we oog in oog met het Goddelijke mysterie van de Persoon van de Messias.

In Jesaja 28:29 hebben we een overeenkomstig gedeelte: "Zulks komt ook voort van den Heere der heirscharen; Hij is wonderlijk van raad, Hij is groot van daad." "Wonderlijk" en "Raad" zouden menselijke titels kunnen zijn, maar hier worden ze beschreven als eigenschappen van God Zelf. Het Hebreeuwse woord, dat is vertaald met wonderlijk, duidt iets buitengewoons of wonderbaarlijks aan, iets dat het menselijk verstand te boven gaat. De volgende twee titels nemen alle twijfel weg: "Sterke God, Vader der eeuwigheid." Hoe kan een kind dat ons wordt geboren, een zoon, die ons wordt gegeven, de Sterke God zijn, de Vader der eeuwigheid?

In Jesaja 10:21 hebben we dezelfde gedachte: "Het overblijfsel zal wederkeren, het overblijfsel van Jakob, tot den sterken God!" Rabbijn Abraham ben Ezra (1093-1167) zei van deze profetie: 'Sommige uitleggers zeggen dat "Wonderlijk, Raad en Vader der eeuwigheid" namen zijn van God, en dat alleen "Vredevorst" de naam van het kind is. Maar volgens mij is de verklaring juist, die zegt dat het allemaal namen van het kind zijn.'

We worden hier geconfronteerd met het wezenlijke geheim van de Persoon van de Messias. Deze, Die ons als een kind is geboren, als een menselijk wezen, is de Sterke God, Vader der eeuwigheid. Hij is "Immanuël", God met ons. Het is geen fantasie het mysterie van Zijn Persoon op te merken, zoals uitgedrukt in de woorden: "Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven; het Kind is ons "geboren", maar de Zoon is ons "gegeven". De Messias is niet slechts een menselijk wezen, Hij is de "Eniggeboren Zoon, Die aan de boezem des Vaders is": Hij is God de Zoon - het hart van God geopenbaard. Hij is ook de "Vredevorst", Die niet slechts vrede maakt met God voor ons, maar Die onze vrede is. Met deze beloofde Messias begint de regering van God om eeuwig voort te gaan. "Der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op den troon van David en in zijn koninkrijk" (Jesaja 9:6).

De Heere Jezus werd geboren uit een vrouw, uit de stam Juda en uit het koningshuis van David. Hij werd geboren te Bethlehem en woonde bijna dertig

jaar in Nazareth, in Galliea, dat enkele kilometers ten noordwesten van de Via Maris, de Weg van de Zee, ligt. De laatste drie jaar van Zijn leven woonde Hij in Kapernaüm, aan de noordwestelijke kust van het meer van Galilea, niet ver ten oosten van de Via Maris. Hij werd geboren uit een maagd. In al de verslagen van Zijn geboorte en leven, staan we oog in oog met het mysterie van Zijn Persoon. Hij is "Immanuel", God met ons.

De apostel Johannes stelde het eenvoudig, maar diepzinnig: "In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door Hetzelve gemaakt, en zonder Hetzelve is geen ding gemaakt, dat gemaakt is. In Hetzelve was het Leven, en het Leven was het Licht der mensen ... En het Woord is vlees geworden, en het heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijne heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van de Vader), vol van genade en waarheid. (Johannes 1:1-4,14)

Dit staat geschreven van Hem, "Wiens uitgangen zijn vanouds, van de dagen der eeuwigheid", Wiens naam is: "Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst."

Niet alleen Zijn Persoon en geboorte waren voorzegd, maar ook Zijn bediening:

"De Geest des Heeren Heeren is op Mij, omdat de Heere Mij gezalfd heeft, om een blijde boodschap te brengen de zachtmoedigen; Hij heeft Mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van harte, om den gevangenen vrijheid uit te roepen, en de gebondenen opening der gevangenis; Om uit te roepen het jaar van het welbehagen des Heeren, en den dag der wraak onzes Gods; om alle treurigen te troosten; Om de treurigen Sions te beschikken dat hun gegeven worde sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor een benauwde geest, opdat zij genaamd worden eikenbomen der gerechtigheid een planting des Heeren, opdat hij verheerlijkt worde. (Jesaja 61:1-3)

De vier evangeliën openbaren hoe deze woorden zijn vervuld in de openbare bediening van de Heere Jezus. Hij was inderdaad de Messias, de Gezalfde des Heeren, om het Evangelie, de blijde boodschap te prediken tot de zachtmoedigen. Hij was de profeet zoals Mozes, Die God had beloofd te zullen verwekken, Die sprak op een wijze die daarvoor onbekend. as. Hij was het grote Licht voor hen die wandelden in de duisternis. Hij was de door God Gezalfde om hoop en redding te brengen, om de boeien te openen van de verstotelingen en de misdeelden van de samenleving. Door Hem hoorde de dove, zag de blinde, sprak de stomme, liep de lamme, werd de melaatse gereinigd, de dode levend en, bovenal, de zondaar gered. Hij was waarlijk "Wonderlijk, Raad' Zijn gehele bediening was vol van heerlijke en buitengewone wonderen, met verschijnselen die het menselijk begrip ver te boven gingen. Zijn Evangelie keerde de wereld ondersteboven en gaat voort dit overal te doen waar het met kracht wordt gepreekt.

De triomferende intocht van de Messias in Jeruzalem wordt aldus voorzegd: "Verheug u zeer, gij dochter Sions, juich, gij dochter Jeruzalems! Ziet, Uw

Koning zal tot u komen, rechtvaardig, en Hij is een Heiland; arm, en rijdende op een ezel, en op een veulen, een jong der ezellen ... en Hij zal den heidenen vrede spreken; en Zijn heerschappij zal zijn van zee tot zee, en van rivier tot aan de einden der aarde. (Zacharia 9:9-10)

De Messias zou niet als een strijdende oorlogsheld komen, noch als een trotse potentaat, maar als de Vredevorst. Het paard werd in het oude oosten dikwijls geassocieerd met militaire trots en macht, maar de ezel werd in verband gebracht met vrede en het nederige dagelijkse burgerleven. De Midrash Bereshit Rabbah betreft Zacharia's profetie op de Messias en verbindt deze met de woorden van Genesis 49:11: "Hij bindt zijn jongen ezel aan den wijnstok, en het veulen zijner ezelin aan den edelsten wijnstok; hij wast zijn kleed in den wijn, en zijn mantel in wijndruiven bloed."

Mattheüs 21:1-11 en Lukas 19:29-40 vertellen hoe de Heere Jezus Jeruzalem binnenreed, toegejuicht door het volk, als een Messiaanse Koning, op een ezelsveulen, dat door Zijn discipelen was gevonden en losgemaakt. Was het gebonden aan een wijnstok? Dit vond een week voordat Hij werd gekruisigd plaats, toen Hij, als het ware, "Zijn kleed waste in wijn en Zijn mantel in het bloed van druiven". Het treden van de druiven wordt in de Schrift gebruikt als een beeld van oordeel. Het was het oordeel over onze zonden, dat Hij droeg.

De rabbijnen hadden al vroeg gewezen op een schijnbare tegenstrijdigheid in de profetieën aangaande de feitelijke komst van de Messias. Ze merkten op dat deze voorzegging van de nederige komst van de Messias in Zacharia niet overeenkwam met Daniël 7:13-14. De Talmoed vermeldt: "Rabbijn Alexandri zei: Rabbijn Joshua stelde twee verzen tegenover elkaar: Er staat geschreven, "En ziet, er kwam Eén met de wolken des hemels, als eens mensens zoon", terwijl elders wordt geprofeteerd dat Hij komt, "arm, en rijdend op een ezel". Als zij prijzenswaardig zijn, zal Hij komen met de wolken des hemels; als ze dat niet zijn, arm, rijdende op een ezel. (Sanhedrin 98a)

Zoals er velen zijn, die God vonden en het Woord van God dieper begonnen te verstaan als ooit tevoren, die werden aangeraakt door de liefde en de erbarming van God en bevrijd door de waarheid van God, zo zijn er ook velen voor wie de Heere Jezus, Zijn Persoon, Zijn woorden en Zijn werken, een "steen des aanstoets" is en een rotssteen der struikeling - een obstakel, waarover zij struikelden en een rots waarop ze vielen en waardoor zij werden verbroken, zoals Jesaja beschrijft: "Den Heere der heirscharen, Dien zult gijlieden heiligen; en Hij zij uw vreze, en Hij zij uw verschrikking. Dan zal Hij ulieden tot een Heiligdom zijn; maar tot een steen des aanstoets en tot een rotssteen der struikeling den twee huizen van Israël, tot een strik en tot een net den inwoners te Jeruzalem. En velen onder hen zullen struikelen, en vallen, en verbroken worden, en zullen verstrikt en gevangen worden. Bind de getuigenis toe; verzegel de wet onder mijn leerlingen. Daarom zal ik den Heere verbeiden, Die Zijn aangezicht verbergt voor het huis van Jakob, en Ik zal Hem verwachten. Ziet, ik en de kinderen, die mij de Heere gegeven heeft, zijn tot tekenen en tot wonderen in Israël, van den Heere der heirscharen, Die op den Berg Sion woont." (Jesaja 8:13-18)

Toen Jezus op de achtste dag na zijn geboorte in de tempel werd besneden zei de godvruchtige Jood Simeon tot Zijn moeder: “Zie, Deze wordt gezet tot een val en opstanding veler in Israël, en tot een teken, dat wedersproken zal worden. (En ook een zwaard zal door uwe eigene ziel gaan) opdat de gedachten uit vele harten geopenbaard worden.” (Lukas 2:34,35)

De profetieën van zowel Jesaja als Simeon zouden tot in de kleinste bijzonderheden vervuld worden. Inderdaad zouden velen om Zijntwil vallen en velen om Zijntwil opstaan. Nooit is er een neutrale positie geweest wanneer het om het werk en de Persoon van de Heere Jezus ging. Door de geschiedenis heen is Hij of de smalle weg geweest, waarlangs mensen God vinden, of de Rots waarover men struikelt en valt. Voor hen die hebben geloofd en zijn gered, is Hij de Kracht van God en de Wijsheid van God, maar voor hen die niet geloven en verloren gaan, is hij een "struikelblok" en een "dwaasheid". Hij wordt een val, waarin men valt door ongeloof, een valstrik die als hij eenmaal is dichtgeklapt niet meer door menselijke kracht kan worden geopend.

HOOFDSTUK 2

IN DE ROL DES BOEKS IS VAN MIJ GESCHREVEN

Hoewel we al een aantal Messiaanse profetieën hebben overdacht, hebben we tot dusverre de kern van de Messiaanse belofte niet bereikt. Die kern is de Goddelijke belofte van een verlosser. Het is de belofte van Eén, Die Zijn volk zou redden van hun zonden en Die het goddelijke voornemen met de natie zou realiseren:

En er zal een Verlosser tot Sion komen, namelijk voor hen, die zich bekeren van de overtreding in Jakob, spreekt de Heere ... Maak u op, wordt verlicht, want uw Licht komt, en de heerlijkheid des Heeren gaat over u op. Want zie, de duisternis zal de aarde bedekken, en donkerheid de volken; doch over u zal de Heere opgaan, en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden. (Jesaja 59:20-60:2)

Deze "verlossing" werd, zowel toen als nu, in Joodse kringen meer opgevat als een fysieke en nationale bevrijding, dan als een verlossing van de macht en de gevolgen van de zonde. Maar de goddelijke belofte van een Messias hield niet alleen in dat Hij een glorierijke Koning zou zijn, die Zijn volk zou vrijmaken van alle vreemde overheersing en beperking, en die het eeuwige koninkrijk van God zou oprichten, en die Gods bestuur tot aan de einden der aarde zou uitbreiden; het was ook de belofte van de Ene, die door Zichzelf op te offeren, zou afrekenen met de zonde, het kernprobleem van de menselijke geschiedenis en ervaring.

De profetieën die we tot nu toe hebben overdacht, spreken van het koninkrijk en van de heerlijkheid van de Messias. Het is echter waar dat die profetieën, die handelen over het verheven werk waartoe Hij kwam, grote nadruk leggen op Zijn lijden. Rabbijnse kringen herkenden al vroeg twee Messiaanse lijnen van profetie in het Oude Testament. De ene lijn voorzegt de triomf en de glorie van de Messias, en de andere zijn vernedering en lijden. Dit resulteerde in de opvatting van twee Messiassen. De Ene was de Messias, de Zoon van Jozef, Die zou lijden en sterven in de strijd met de vijanden van God en van Israël; de Ander was de Messias, de Zoon van David, Die in heerlijkheid en macht zou regeren, nadat Hij al die vijanden zou hebben verslagen, het volk met God verzoend en het heelal aan Hem teruggegeven zou hebben.

Voor de christen hebben de twee profetische lijnen betreffende de Persoon, de komst en het werk van de Messias, betrekking op één Persoon, en niet op twee. Deze Ene is de Heere Jezus. Het is veel eenvoudiger en bevredigende om al deze profetieën vervuld te zien in één Persoon, Die twee maal zou komen. Het is nog overtuigender als we gaan inzien hoe de eerste komst van de Heere Jezus, toen Hij leed, stierf, opstond en ten hemel voer, en Zijn tweede komst in heerlijkheid, nauwgezet alle vereisten van de twee lijnen van Messiaanse profetieën vervullen.

Psalm 22 is de meest merkwaardige van alle Messiaanse psalmen. Hier hebben we een beschrijving van Golgotha, die alles in de Evangelieën overtreft en die het waard is ernstig overwogen te worden. De evangeliën zeggen uit eerbied maar weinig over wat het volk zag van het lijden van de Ene aan het Kruis. In deze

psalm ontvangen we de bijzonderheden, gezien door de ogen van de Gekruisigde. Hoe kan dit ongelooflijke feit worden verklaard? Het sluit niet slechts aan bij de verslagen in de evangeliën, maar is bovendien een getuigenis van de Lijder, dat al jaren voordat het gebeurde werd gegeven. Het is belangwekkend dat in de Yalkoet tenminste twee van deze verzen worden betrokken op de Messias, en dan speciaal de Zoon van Jozef. "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?" Deze eerste woorden van de psalm werden door de Heere Jezus herhaald in het donkerste en vreselijkste moment van Zijn lijden, toen hij de zonden van de wereld op Zich nam. We zullen nooit geheel begrijpen wat er gebeurde toen de Zondeloze om onzentwil tot zonde werd gemaakt en het oordeel over onze zonde op Hem neerkwam. Op dat ogenblik, toen Hij voor de eerste en enige maal door de Vader werd verlaten en toen Hij deze schreeuw uit Zijn dodelijk beangste hart wrong, werd zelfs het heelal geroerd, want de zon werd drie uur verduisterd. Voor hen, die zijn gered door Zijn op het Kruis volbrachte werk, betekent die ondraaglijke zieleangst, die zo treffend in deze woorden werd uitgedrukt, het mysterie van hun redding.

De verzen 7-9 beschrijven precies de joelende menigte rondom het kruis, hun gebaren en opmerkingen: "Maar ik ben een worm en geen man, een smaad van mensen, en veracht van het volk. Allen, die mij zien, bespotten mij; zij steken de lip uit, zij schudden het hoofd, zeggende: Hij heeft het op den Heere gewenteld, dat Hij hem nu uithelpe, dat Hij hem redde, dewijl Hij lust aan hem heeft!"

In de verzen 13, 14 en 17 vinden we door de ogen van de Gekruisigde een levendige beschrijving van de uitzinnige haat van hen, die Zijn kruisiging hadden bewerkt en uiteindelijk over Hem leken te triomferen. "Vele varren hebben mij omsingeld, sterke stieren van Basan hebben mij omringd. Zij hebben hun mond tegen mij opgesperd, als een verscheurende en brullende leeuw Want honden hebben mij omsingeld; een vergadering van boosdoeners heeft mij omgeven."

Als woedende stieren omringden ze Hem inderdaad, als hongerige en roofzuchtige leeuwen met geopende muilen, in afwachting van hun prooi. Deze boosdoeners waren als een horde wilde honden die hun prooi omringden. Of let op de verzen 15 en 16: "Ik ben uitgestort als water, en al mijn beenderen hebben zich vaneen gescheiden; mijn hart is als was, het is gesmolten in het midden mijns ingewandens. Mijn kracht is verdroogd als een potscherf, en mijn tong kleeft aan mijn gehemelte; en Gij legt mij in het stof des doods."

Dit beschrijft nauwkeurig het lijden van een kruisiging, de uitdroging van het slachtoffer en het uit elkaar trekken van de gewrichten door het gewicht van het lichaam. De verzen 17-19 beschrijven nauwgezet wat er met de Heere Jezus gebeurde toen Hij werd gekruisigd. Zij doorboorden inderdaad Zijn handen en Zijn voeten. Zijn beenderen werden niet gebroken en waren nog heel toen Hij stierf, en zij verdeelden inderdaad Zijn klederen onder zich, terwijl zij het lot wierpen over Zijn gewaad. De aanschouwelijkheid en oorspronkelijkheid van dit hele verslag wordt goed samengevat in de ene zin: "Zij schouwen het aan, zij zien op Mij".

Het is een zeer treffend feit dat de Ene, Die zo zwaar leed en die door God in het stof des doods was gelegd (vers 16), Dezelfde is Die zegevierend verklaart: "... Gij hebt mij geantwoord. Zo zal ik Uw Naam mijn broeders vertellen; in het midden der gemeente zal ik U prijzen. (Psalm 22:22b,23) "Hij is ook Degene, Die al de einden der aarde zullen gedenken, wanneer zij zich tot de Heere bekeren" (vers 28); Degene van Wie zij zullen komen en Zijn gerechtigheid zullen verkondigen den volke, dat geboren wordt, omdat Hij het gedaan heeft (vers 32). De lijdende Messias, Wiens handen en voeten werden doorboord, werd "Heere van alles", de glorieus "Koning der koningen en Heere der heren".

Men kan zich afvragen wanneer en hoe de Psalmist zo'n ervaring had. Als, zoals de aanhef zegt, het een psalm van David is, kennen we geen ervaring, die in de Bijbel in zijn levensverhaal is opgetekend, die overeenkomt met deze beschrijving. Maar of we Davids auteurschap aanvaarden - of de (nu steeds meer betwijfelde) bewering dat de Psalm dateert uit de tweede eeuw voor Christus, - Psalm 22 blijft een opmerkelijke profetie die tot in detail werd vervuld toen de Heere Jezus stierf, verteld door de ogen en het hart van Degene Die is gekruisigd. Hiervoor is maar één geldige verklaring: de Geest van de Messias was in de schrijver van deze psalm, van tevoren getuigende van het lijden van de Messias en de heerlijkheid, die zou volgen (Zie 1 Petrus 1:10-11).

Als Psalm 22 ons een nauwkeurige beschrijving geeft van wat op Golgotha gebeurde, dan geeft de profetie, die staat opgetekend in Jesaja 52:13-53:12 ons de meest opmerkelijke uitleg van de betekenis van deze dood, die zelfs in het Nieuwe Testament niet wordt geëvenaard.

Dit gedeelte wordt in veel Joodse bronnen Messiaans uitgelegd, zoals in de Talmoed, de Jeruzalem-Targum, de Yalkoet, het boek van Zohar en ook door een aantal bekende rabbijnen. Dit wordt samengevat door de beroemde rabbijn Al sheikh (1508-1600): "Onze rabbijnen aanvaarden en verklaren eenstemmig dat de profeet hier spreekt over de Koning Messias en ook wij blijven trouw aan dit inzicht". Later werd het mode "de Dienstknecht" in deze profetie te betrekken op Israël, een inzicht dat ik onhoudbaar vind.

In deze profetie van Jesaja wordt ons verteld dat de Messias zwaar zou lijden: "Gelijk als velen zich over u ontzet hebben, also verdorven was Zijn gelaat, meer dan van iemand, en Zijn gedaante, meer dan van andere mensenkinderen. (Jesaja 52:14) Of: "Hij was veracht, en de onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten, en verzocht in krankheid; en een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor Hem; Hij was veracht, en wij hebben Hem niet geacht." (Jesaja 53:3) Of opnieuw: "... toen werd Hij verdrukt; als een lam werd Hij ter slachting geleid ... Hij is uit den angst en uit het gericht weggenomen ... Want Hij is afgesneden uit het land der levenden." (Jesaja 53:7-8) Ons wordt ook verteld dat dit lijden niet zou zijn vanwege zonde of schuld van Zijn kant; Hij zou onschuldig zijn en zonder zonde: "Omdat Hij geen onrecht gedaan heeft, noch bedrog in Zijn mond geweest is ... Mijn Knecht, de Rechtvaardige ..." (Jesaja 53:9,11)

De Messias zou geen tegenstand bieden bij zijn arrestatie en terechtstelling; Hij zou stil blijven voor Zijn beschuldigers: "Als dezelve geëist werd, toen werd Hij

verdrukt; doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.” (Jesaja 53:7)

Hij zou sterven met misdadigers en op zekere wijze met de rijke in zijn dood zijn: “En men heeft Zijn graf bij de goddelozen gesteld, en Hij is bij den rijke in Zijn dood geweest ... en met de overtredders is Hij geteld geweest.” (Jesaja 53:9,12)

Dit is op bijzondere wijze vervuld in het lijden en sterven van de Heere Jezus. Hij was zonder zonde en onschuldig. Uit de geschiedenis is niet één enkele steekhoudende beschuldiging tegen Hem tot Mis gekomen, waardoor Hij des doods schuldig zou zijn, noch de vermelding van enige zonde. Alles getuigde van Zijn onbevleete karakter en van Zijn reinheid. Hij werd veracht, verkeerd begrepen en fout beoordeeld door velen, in het bijzonder door de invloedrijke en gezaghebbende leiders van toen. Zijn rechtszaken zowel de geestelijke als de burgerlijke, waren een klucht. Toen Hij dit moest ondergaan, bood Hij geen tegenstand; Hij verdedigde zich niet, maar bleef zwijgen voor al Zijn aanklagers. Hij stierf met twee misdadigers, terwijl Jozef van Arimathéa, een welgesteld lid van het Sanhedrin, zijn nieuwe graf beschikbaar stelde voor Zijn begrafenis.

Hoewel dit alles spreekt van zwaar lijden, kan het niet worden vergeleken met de betekenis van de dood van de Messias. Er ligt een diepe en eeuwige betekenis, die uitgaat boven het begrensde menselijke verstand, in de woorden: “Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen; doch wij achtten Hem, dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was. Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden, Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons een iegelijk naar zijn weg; doch de Heere heeft onzer aller ongerechtigheden op Hem doen aanlopen.” (Jesaja 53:4-6)

Hier zien we de kern van het werk van de Messias: *de verlossing van de gevallen mens*. Dit wordt verder benadrukt in de woorden: "want Hij zal hun ongerechtigheden dragen" (Jesaja 53:11) en "omdat Hij Zijn ziel uitgestort heeft in de dood ... en Hij veler zonden gedragen heeft, en voor de overtredders gebeden heeft." (Jesaja 53:12). Als het Paaslam zou de Messias voor ons worden geslacht, opdat wij zouden worden gered en verlost. Hij zou sterven voor onze zonden, opdat wij verlost zouden zijn.

Rabbijn Eliah de Vidas (16e eeuw) zei: "Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld", betekent dat aangezien de Messias onze ongerechtigheden droeg, waardoor Hij werd verbrijzeld, het nu zo is dat degenen die niet willen toegeven dat de Messias lijdt voor onze ongerechtigheden, ze zelf moeten dragen en ervoor moeten lijden.

In het boek van Zohar lezen we: ‘Er staat geschreven: "Hij is om onze overtredingen verwond", enzovoort. De Messias ... neemt elke ziekte, alle pijn en elke kastijding van Israël op Zich; ze komen allen en rusten op Hem, En als het niet zo was dat Hij ze van Israël nam en Zichzelf ermee belastte, zou niemand anders in staat zijn geweest Israëls kastijding wegens de overtreding van de wet te

dragen; daarom staat er geschreven: "Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen".'

Dit werk van de Messias was voorbeschikt door God. Het was geen, toeval of een 'fout'die God gebruikte. Hoewel het een mysterie is, wordt ons onomwonden verteld: "Doch het behaagde den Heere Hem te verbrijzelen; Hij heeft Hem krank gemaakt; als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zo zal Hij zaad zien, Hij zal de dagen verlengen; en het welbehagen des Heeren zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan." (Jesaja 53:10)

In Luchot Habberit (242a) wordt gezegd: *"Hij (de Messias) zal Zichzelf en Zijn leven overgeven in de dood en Zijn bloed zal tot verzoening zijn voor Zijn volk."*

Het was dit verborgen "geslagen-zijn" door God (Jesaja 53:4), waarom de Messias in de Talmoed (Sanhedrin 98b) de titel "Melaatse" kreeg. Het Hebreeuwse woord dat in deze tekst is vertaald als "geslagen", is in Leviticus 13:13 vertaald als "plag". Het betekent een slag of een klap; of het toebrengen van kwaad of een plaag (speciaal als goddelijk oordeel); of plek of litteken (zoals bij melaatsheid). Er kan geen duidelijker kenschetsing zijn van die waarheid over het werk van de Messias dan wat de apostel Paulus onomwonden uiteenzet in Galaten 3:13-14: "Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt; opdat de zegening van Abraham tot de heidenen komen zou in Christus Jezus ...".

2 Korinthe 5:21 zegt: "Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem."

Zoals het werk van de Messias is uitgelegd en verklaard, zo ook de gevolgen.

We lezen in Jesaja 53:11: "Door Zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, want. Hij zal hun ongerechtigheden dragen."

Hier komen we tot de betekenis van de naam Jezus. "Jezus" is afgeleid van de Griekse weergave van het Hebreeuwse Yeshua, of "Jozua", zoals we het kennen in het Oude Testament. Dat woord betekent "De Heere is Heil". De engel des Heeren zei in een droom tot Jozef: "Gij zult zijn naam heten Jezus: want Hij zal Zijn volk zalig maken Van hun zonden. (Matthéüs 1:21)

Spreekende over de Messias, zei de profeet Jeremia: "Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, dat Ik aan David een rechtvaardige Spruit zal verwekken; Die zal Koning zijnde regeren, en voorspoedig zijn, en recht en gerechtigheid doen op de aarde, In Zijn dagen zal Juda verlost worden, en Israël zeker wonen; en dit zal Zijn naam zijn, waarmede men Hem zal noemen: De Heere: onze gerechtigheid."

De "Spruit" is zowel door Joodse als christelijke bronnen erkend als een Messiaanse titel. Dit is een verbazingwekkende profetie, omdat zij voorzegt dat de Messias, de Spruit, zal worden genoemd "De Heere is onze Gerechtigheid" of "De Heere: onze Gerechtigheid".

In de Targoem Jonathan wordt dit betrokken op de Messias, evenals in veel andere Joodse bronnen. In de Midrash Mishle wordt gezegd: "Rab Huna rekende onder de zeven namen van de Messias ook "Jehovah Zidkenu", de Heere, onze

Gerechtigheid." Rabbijn Joseph Albo (15e eeuw) zei: "De Schrift noemt de Naam van de Messias "Jehovah Zidkenu", omdat Hij de Middelaar is, door Wie we de gerechtigheid van de Heere zullen verkrijgen." Als de Messias slechts mens is, hoe kan Hij dan "onze gerechtigheid" zijn? Als de Messias echter de Zoon van God is, God in het vlees verschenen, en als Hij voor ons tot zonde werd gemaakt, opdat wij rechtvaardigheid Gods in Hem zouden worden, kunnen we deze profetie begrijpen. Aldus zal de Messias "door Zijn kennis velen rechtvaardig maken", omdat "Hij hun ongerechtigheden heeft gedragen". Velen hebben de vervulling hiervan ervaren in de Persoon en het werk van de Heere Jezus.

In Zacharia 6:12-13 lezen we: "Alzo spreekt de Heere der heirscharen, zeggende: Ziet, een Man, Wiens naam is Spruite, Die zal uit Zijn plaats spruiten, en hij zal des Heeren tempel bouwen. Ja, Hij zal den tempel des Heeren bouwen, en Hij zal het sieraad dragen, en Hij zal zitten, en heersen op Zijn troon; en Hij zal priester zijn op Zijn troon, en de raad des vredes zal tussen die Beiden wezen."

Voor wedergeboren gelovigen zijn deze twee profetieën zeer leerzaam. De eerste spreekt van het werk van de Messias aan de verlossing, en de tweede spreekt van Zijn werk aan het bouwen van Gods geestelijke huis, Zijn eeuwige woonplaats.

De heerlijkheid, die zou volgen op het lijden van de Messias, is voorzien in Psalm 2. Zowel Joodse als christelijke bronnen erkennen die psalm als Messiaans: "Ik heb toch Mijn Koning gezalfd over Sion, den berg Mijner heiligheid. Ik zal van het besluit verhalen: de Heere heeft tot Mij gezegd: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd. Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting." (Psalm 2:6-8)

Alles wat zich verzet tegen het doel van God met Zijn Messias zal falen en worden verbroken. Gods doel zal tot in alle details worden vervuld. De natiën zullen Zijn erfdeel zijn, en de uiterste einden van de aarde Zijn eigendom. Bovendien zijn de verwijzingen naar de Zoon in de Joodse bronnen nooit op voldoende wijze uitgelegd: "Gij zijt Mijn Zoon" (vers 7); "Kust den Zoon, opdat Hij niet toorne, en gij op den weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden. Welgelukzalig zijn allen, die op Hem betrouwen." (vers 12). De Messias in vers 6 is de Zoon en in de verzen 7 en 12. Hoe zou men de toevlucht kunnen nemen tot een mens? De conclusie is duidelijk: de Messias is de Zoon van God Hij is: "Immanuel", God met ons. En wie zou deze Zoon kunnen zijn als Hij de Heere Jezus niet is?

De triomf van de verworpen en terechtgestelde Messias komt voor in de andere profetieën, bijvoorbeeld in Psalm 118: "De rechterhand des Heeren is verhoogd; de rechterhand des Heeren doet krachtige daden. Ik zal niet sterven, maar leven; en ik zal de werken des Heeren vertellen ... De Steen, dien de bouwlieden verworpen hadden, is tot een hoofd des hoeks geworden. Dit is van den Heere geschied, en het is wonderlijk in onze ogen, Dit is de dag, dien de Heere gemaakt heeft; laat ons op denzelfden ons verheugen, en verblijd zijn." (Psalm 118:16,17, 22-24)

Het was voorzien dat de Messias zou worden verworpen door de bouwlieden, maar dat Hij niettemin de hoeksteen zou worden van het hele gebouw. We

ontdekken dit ook in Psalm 110: “De Heere heeft tot mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank Uwer voeten. De Heere zal den scepter Uwer sterkte zenden uit Sion, zeggende: heers in het midden Uwer vijanden.” (Psalm 110:1-2)

Ondanks alle tegenwerking en opstand zou de Messias regeren vanaf Gods rechterhand. Zoals Jesaja had geprofeteerd: “... Hij zal verhoogd en verheven, ja zeer hoog worden.” (Jesaja 52:13)

Deze bijzondere Messiaanse psalmen zijn heerlijk vervuld in de Persoon van de Heere Jezus. Zijn verwerping en kruisiging betekenden juist niet Zijn einde, maar vormden Zijn weg naar eeuwige heerlijkheid en eer. Zijn woorden, Zijn arbeid en vooral Zijn verlossing hebben de einden van de aarde bereikt, hebben ontelbare duizenden tot God gebracht en zelfs de koers van de naties beïnvloed.

In de Midrash Rabbah wordt gezegd: ‘In de toekomst zal God de Messias laten zitten aan Zijn rechterhand, zoals staat geschreven: "de Heere heeft tot Mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand".’

God heeft de Heere Jezus verhoogd aan Zijn eigen rechterhand, om van daar te regeren totdat Zijn vijanden de voetbank van Zijn voeten worden. De heerlijke overwinning van de Messias zal eens voor iedereen openbaar worden en de hele wereld zal Zijn heerlijkheid aanschouwen. Daniël profeteerde dit: “Verder zag ik in de nachtgezichten, en ziet, er kwam Een met de wolken des hemels, als eens mensen zoon, en Hij kwam tot den Oude van dagen, en zij deden Hem voor Denzelve naderen. En Hem werd gegeven heerschappij, en eer, en het Koninkrijk, dat Hem alle volken, natiën en tongen eren zouden; Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet vergaan zal, en Zijn Koninkrijk zal niet verdorven worden. (Daniël 7:13-14)

Zacharia sprak van de terugkeer van de Messias naar Jeruzalem, naar de Olijfberg: “En de Heere zal uittrekken, en Hij zal strijden tegen die heidenen, gelijk ten dage als Hij gestreden heeft, ten dage des strijds. En Zijn voeten zullen te dien dage staan op den Olijfberg, die voor Jeruzalem ligt, tegen het oosten.” (Zacharia 14:3-4)

Dat zal de dag zijn waarop ten slotte vrede zal komen over deze donkere en door oorlogen verscheurde wereld, want de Messias zal regeren tot de einden van de aarde. Rechtvaardigheid en barmhartigheid zullen de basis zijn van alle bestuur en besluitvorming, en niet diplomatie en het compromis. De Heere Jezus verwees tijdens Zijn verhoor door de hogepriester naar deze profetie. “Wederom vraagde Hem de hogepriester, en zeide tot Hem: Zijt Gij de Christus, de Zoon des gezegenden Gods? En Jezus zeide: Ik ben het. En gijlieden zult den Zoon des mensen zien zitten ter rechterhand der kracht Gods, en komen met de wolken des hemels.” (Markus 14:61-62)

Eerder had Hij tot Zijn discipelen gezegd over de tekenen van het einde: “En alsdan zal in den hemel verschijnen het teken van den Zoon des mensen; en dan zullen al de geslachten der aarde wenen, en zullen den Zoon des mensen zien, komende op de wolken des hemels, met grote kracht en heerlijkheid. (Mattheüs 24:30)

De twee engelen verwezen hier ook naar toen zij de verwonderde discipelen bij de hemelvaart van de Heere Jezus vanaf de Olijfberg vroegen: “Gij Galilese mannen, wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is in den hemel, zal also komen, gelijkerwijs gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren.” (Handelingen 1:11)

Hoe kunnen we deze profetieën verklaren, die zo opmerkelijk zijn vervuld, niet alleen in de Persoon en de komst van de Heere Jezus, maar ook in Zijn dood en opstanding? Als dit allemaal toeval is, moet het wel de meest ongelooflijke aaneenschakeling van toevalligheden uit de geschiedenis zijn! In Psalm 40 staat geschreven: “Toen zeide ik: Zie, Ik kom; in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God! om Uw welbehagen te doen; en Uw wet is in het midden mijns ingewands. (Psalm 40:8-9)

Deze woorden zijn Messiaans. Na Zijn opstanding zei de Heere Jezus tot Zijn discipelen: “Dit zijn de, woorden, die Ik tot u sprak, als Ik nog met u was, namelijk dat het alles moest vervuld worden, wat van Mij geschreven is in de Wet van Mozes, de Profeten en Psalmen.” Lucas 24:44)

In de laatste twee hoofdstukken heb ik een aantal Messiaanse profetieën aangehaald uit de wet van Mozes, de profeten, en de psalmen, en aangetoond hoe zij zijn vervuld in de Heere Jezus. Over dit thema zou eindeloos kunnen worden geschreven. Het is deze overvloed aan profetie en voorzegging die de Messias uniek maakt. Van niemand anders in de geschiedenis van de mensheid is zoveel gezegd en geschreven, zelfs nog voordat Hij werd geboren.

Zacharia profeteerde: “En zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als met de rouwklage over een enigen zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene.” (Zacharia 12:10)

In de Talmoed (Sukkah 52a) wordt deze profetie betrokken op de Messias, de Zoon van Jozef: ‘Het stemt goed overeen met hem, die verklaart dat het hier gaat om de dood van de Messias, de Zoon van Jozef, aangezien dit overeenkomt met het Schriftwoord: "En zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben en zij zullen over Hem rouwklagen ..."’

Rashi zei: ‘Onze rabbijnen interpreteerden het als verwijzend naar Messias ben Jozef.’

Rabbijn Moses Alsheik (1508-1600) zei: “Zij zullen Mij aanschouwen”, omdat zij in diep berouw hun ogen tot Mij zullen opheffen, wanneer zij Hem zien, Die ze hebben doorstoken, de Messias, de Zoon van Jozef; want onze rabbijnen, wier nagedachtenis wij eren, hebben gezegd dat Hij alle schuld van Israël op Zich zal nemen, en dan in de oorlog zal worden gedood om op zo'n manier verzoening teweeg te brengen dat het zal worden beschouwd alsof Israël Hem had doorstoken, want - om hun zonde is Hij gestorven; en daarom, opdat het hun mag worden toegerekend als een volkomen verzoening,, zullen zij berouw hebben en vertrouwen op de Gezegende, zeggende dat er buiten Hem niemand is om hen te vergeven, die rouwklagen wegens Hem, Die stierf voor hun zonden: dit is de betekenis. van: "Zij zullen Mij aanschouwen".’

Het zou mij wel zeer toevallig lijken als dit niet zou verwijzen naar de Heere Jezus. Want van allen, die in de Joodse geschiedenis zijn "doorstoken", is Hij de meest in het oog lopende, en Zijn kruisiging heeft, of dit nu erkend wordt of niet, de meest ingrijpende invloed gehad op het verloop van de Joodse geschiedenis. Als dit zo is zal er volgens Zacharia een dag komen, waarop het Joodse volk Hem als de Messias zal erkennen zich tot Hem wenden, in diep berouw en geloof. Dan zal de schreeuw van de gekruisigde Messias ter harte worden genomen met de meest heerlijke gevolgen.

“Gaat het ulieden niet aan, gij allen, die over weg gaat? Schouwt het aan en ziet, of er een smart zij gelijk mijn smart, die mij aangedaan is, waarmede de Heere mij bedroefd heeft ten dage der hittigheid Zijns toorns.” (Klaagliederen 1:12)

Deze woorden verwezen naar de dag van de verwoesting van Jeruzalem door Nebukadnezar, en werden volgens de oude traditie geschreven in de spelonk aan de voet van "Gordon's Golgotha" in Jeruzalem. Niettemin zijn ze zonder twijfel ook Messiaans, als een voorbode van de lijdende Messias op de dag waarop zij ter harte zullen worden genomen door allen, "die zich bekeren van de overtreding en goddeloosheid in Jakob". Dan zullen ze - voor het aangezicht van Hem, Die "overwonnen leek, de door God geslagene en diepbedroefde" - het licht van de kennis van de heerlijkheid van God zien.

WIJ HEBBEN GEEN KONING DAN DE KEIZER

... De dag dat Jezus werd gekruisigd was de donkerste en droevigste dag in de Joodse geschiedenis. Niet alleen vanwege Zijn dood, want die was tevoren bepaald door God. Zelfs al zou het Joodse volk niets te maken hebben gehad met de dood van de Messias, toch zou Hij zijn gekruisigd en gestorven. Het zou dan echter alleen de verantwoordelijkheid van de niet-Joden zijn geweest. Zelfs als het hele Joodse volk in Hem had geloofd, Zijn aanspraken had erkend en Hem had aanvaard als Koning en Messias, zou Hij toch zijn gekruisigd, maar dan zou er geen Joodse bemoeienis in zijn geweest. Het was de droevigste en donkerste dag in de Joodse geschiedenis, omdat het volk waaraan de genade van God, de beloften van God, het verbond van God en de kennis van Gods heil was geschonken, de Messias verwierp en de Heere der heerlijkheid, de Levensvorst, kruisigde.

Voor de *tweede ballingschap van het Joodse volk kan* geen andere verklaring worden gegeven dan deze.

In 587 voor Christus werden ze voor zeventig jaar verbannen naar Babylon, wegens hun onophoudelijke afgodendienst en hun weigering om naar het Woord des Heeren te luisteren en eraan te gehoorzamen. Welke zonde zou een ballingschap van 1900 jaar hebben kunnen rechtvaardigen, met een lijden en smart, die zelfs in de lange geschiedenis van het Joodse volk niet geëvenaard worden? Sommigen vertellen ons dat het te wijten was aan overtreding van de

wet, namelijk ongehoorzaamheid aan God. Volgens anderen was het te wijten aan slechtheid en kwaad in de hogere kringen, in het bijzonder aan de samenzwering, corruptie en rivaliteit, die wijd verbreid waren in de hogepriesterlijke familie. Er is echter met zekerheid maar één adequate verklaring voor de tweede ballingschap van het Joodse volk, namelijk hun ongehoorzaamheid in de verwerping van de Messias. De overtreding van de wet, de fundamentele ongehoorzaamheid, was hun veronachtzaming van de profetieën, die in Hem waren vervuld.

Deze andere factoren, de tweedracht en strijd binnen de natie, de rivaliteit en corruptie in de leidende religieuze en politieke families, waren ondergeschikt aan de hoofdoorzaak, de verwerping en kruisiging van de Messias. Er is geen twijfel aan dat de heidenen een zware verantwoordelijkheid hadden in deze zaak, maar daar gaat het niet om. De niet-Joden stonden in die dagen buiten Gods verbond. De tragiek was juist dat het verbondsvolk van God, die natie, die in een unieke relatie stond tot de levende God, de Enige verwierp en kruisigde, naar Wie hun hele geschiedenis wees, van Wie al hun profeten hadden gesproken en van Wie hun hele bestemming afhing. Want met de ter dood veroordeling van de Messias dreven ze een zwaard door hun eigen hart en doodden ze als het ware hun eigen geschiedenis. We hebben gezien dat dit niet de wil van het gehele volk was, maar de wil van een op macht beluste leiderskliek, die gevangen was in de netten van eigenbelang en zelfbescherming. Niettemin werd wat de Joodse gevestigde orde deed, aan de hele natie toegerekend. Dit mag vreemd lijken, maar het is één reden, waarom we worden aangespoord te bidden voor allen die in hoogheid zijn. Er wordt wel gezegd dat God aan een natie de leiders geeft die zij verdient. Nationaal leiderschap, de koers van een volk en de goddelijke zegen of het oordeel dat hun wedervaart, zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden.

Toen Ernest Bevin, de Britse minister van buitenlandse zaken in de jaren na de Tweede Wereldoorlog, in 1946-'47 de stroom wanhopige Joodse vluchtelingen naar Palestina tegenhield, door harde en onderdrukkende voorschriften in te stellen tegen de Joden in Palestina, en met harde hand de zogenaamde "illegale" immigranten interneerde, bracht hij het Britse Rijk dat hij vertegenwoordigde in botsing met het doel en het Woord van God, en riep zo Gods oordeel uit over het Rijk. Met de Joodse geschiedenis was het hetzelfde.

De Heere Jezus is de sleutel tot de Joodse geschiedenis. Er staat een opvallend commentaar in de Talmoed (Sanhedrin 97a,97b): "De wereld zal zesduizend jaar bestaan. In de eerste tweeduizend jaar was er woestijn [dat is geen wet]; tweeduizend jaar bloeide de Thora [de wet]; en de volgende tweeduizend jaar is het Messiaanse tijdperk.

Dit betekent dat de laatste tweeduizend jaar de tijd van de Messias is geweest, maar volgens de Joodse traditie is de Messias nog niet verschenen. Rashi gaf als commentaar: "... want na de tweede tweeduizend jaar moet de Messias gekomen zijn en het goddeloze koninkrijk moest teniet zijn gedaan."

Op dezelfde plaats in de Talmoed (Sanhedrin 97a) is er ook het commentaar van een andere rabbijn: "Alle voorbeschikte data zijn voorbij."

Daarom hebben sommige rabbijnen geleerd dat de Messias in Bethlehem was geboren, of in Jeruzalem, maar dat Hij door God werd verborgen tot de tijd van het einde. Ook de geheimzinnige verwijzing van Daniël naar de zeventig jaarweken, dat is 490 jaar, die waren vastgesteld tot de komst van de Messias, komt uit in dezelfde tijdsperiode (zie Daniël 9:24-27). Want van welk Perzisch edict we ook uitgaan om de 490 jaar te dateren, ze eindigen allemaal voor het jaar 70 en de verwoesting van Jeruzalem. Deze profetie uit Daniël stelt duidelijk dat aan het einde van deze periode van 490 jaar: “ ... zal de Messias uitgeroeid worden; maar hét zal niet voor Hem zelve zijn; en een volk des vorsten, hetwelk komen zal, zal de stad en het heiligdom verderven, en zijn einde zal zijn met een overstromenden vloed, en tot het einde toe zal er krijg zijn, en vastelijke besloten verwoesting.” (Daniël 9:26)

Er kan weinig twijfel over bestaan dat deze voorzegging werd vervuld bij de verwoesting van Jeruzalem en de Tempel in het jaar 70 door Titus. Als dat waar is, dan moet de Messias volgens Daniël voor die gebeurtenis zijn gekomen. Veel rabbijnen vatten dit ook zo op. Bovendien zou Hij niet alleen zijn gekomen, maar ook worden "uitgeroeid".

Naar wie anders zou dit allemaal kunnen verwijzen dan naar de Heere Jezus? Alle wijst naar Hem. Hij was van het zaad van Abraham, door Izak en niet door Ismaël; Hij was de ster uit Jakob, de scepter van Israël; Hij was uit de stam van Juda, de Spruit van Isaï en de Zoon van David. Hij werd geboren in Bethlehem. Hij werd "uitgeroeid" uit het land van de levenden en werd gerekend tot de misdadigers. Zijn handen en Zijn voeten werden doorboord. Hij stierf met de misdadigers en was met de rijke in zijn dood. En God wekte Hem op ten derde dage. Het is waar dat "de heidenen Hem hebben gezocht", dat "de naties zijn gekomen tot Zijn Licht en de koningen tot de glans, die over Hem is opgegaan". Rabbijn Izaak Abravanel (1437-1508) zegt in zijn commentaar op Jesaja 11:1-10 dat "een van de tekenen van de ware Messias zou zijn, dat de heidenen Hem zouden zoeken". De vele valse Messiassen uit de Joodse geschiedenis mogen veel Joodse volgelingen hebben gehad, maar geen van hen heeft enige invloed op de heidenen gehad. De Heere Jezus had echter de diepste uitwerking en invloed op hen, want duizenden uit de heidenen noemen zich met Zijn Naam en ervaren door Hem de verlossing van God.

De Heere Jezus is de sleutel, Die de Joodse geschiedenis ontsluit. Hij maakt het onverklaarbare verklaarbaar. Want Hij is niet alleen de sleutel tot de val van het Joodse volk maar ook tot hun herstel; niet slechts tot hun verwerping maar ook tot hun wederaanneming. Hij is de sleutel tot het verlies van hun positie als staat en hun verstrooiing tot de einden der aarde en de sleutel tot de wederoprichting van hun staat en hun terugkeer naar het land dat voor eeuwig beloofd was aan Abraham, Izaak en Jakob en aan hun zaad. Want ondanks het feit dat ze Hem verwierpen, verwierp Hij hen niet. Dit is opgetekend in het Evangelie naar Johannes: “De overpriesters dan en de Farizeeën vergaderden den raad, en zeiden: Wat zullen wij doen? want deze Mens doet vele tekenen. Indien wij Hem alzo laten geworden, zij zullen allen in Hem geloven, en de Romeinen zullen ko-

men, en wegnemen beide onze plaats en volk. En een uit hen, namelijk Kajafas, die deszelven jaars hogepriester was, zeide tot hen: Gij verstaat niets; En gij overlegt niet, dat het ons nut is. dat een mens sterve voor het volk, en het gehele volk niet verloren ga. En dit zeide hij niet uit zichzelf; maar, zijnde hogepriester deszelven jaars, profeteerde hij, dat Jezus sterven zou voor het volk; En niet alleen voor dat volk, maar opdat Hij ook de kinderen Gods, die verstrooid waren, tot één zou vergaderen.” (Johannes 11:47-52)

De Heere Jezus stierf zowel voor de Joodse natie als voor de hele wereld. De basis van al Gods bemoeienis met hen, met betrekking tot hun terugkeer naar het land, hun herstel als natie en hun uiteindelijke verlossing, is het werk van de Messias aan het Kruis. In de profetie van Daniël wordt gesteld dat het werk van de Messias zou zijn: “... om de overtreding te sluiten, en om de zonden te verzegelen, en om de ongerechtigheid te verzoenen, en om een nieuwe gerechtigheid aan te brengen, en om het gezicht, en den profeet te verzegelen, en om de heiligheid der heiligheden te zalven.” (Daniël 9:24) Op een vreemde, mysterieuze wijze ligt het volbrachte werk van de Messias ten grondslag aan de gehele Joodse geschiedenis, en in het bijzonder aan de gebeurtenissen in de laatste periode van dit tijdperk.

Ik heb de kruisiging van de Heere Jezus *de droevigste en donkerste dag uit de Joodse geschiedenis* genoemd. Toch zal het *de meest heerlijke en stralende dag worden*. Want de gekruisigde Messias zal nog het heil en de glorie van het Joodse volk worden. Er zal een dag komen dat "de Geest der genade en der gebeden" over hen wordt uitgestort. Zij zullen aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben en over Hem rouwklagen als over een enige Zoon; zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene (Zacharia 12:10). Dan, en pas dan, zal het Joodse volk zijn geschiedenis geheel begrijpen. Dan zullen zij de draagwijdte en de bedoeling ervan inzien in het licht van de Heere Jezus en begrijpen. Ze zullen zien dat de eeuwenoude Joodse aspiratie en verwachting een zegen te zijn voor alle volken van de aarde, is vervuld door Jezus de Messias, en dat een ontelbare menigte van heidenen, uit "iedere taal en geslacht en volk en natie", is gered door Hem en tot God gebracht, en gemaakt tot deelgenoten aan het rijk van Israël.

Zij zullen de woorden verstaan van apostel Paulus in Romeinen 15:8-12: “En ik zeg, dat Jezus Christus een dienaar geworden is der besnijdenis, vanwege de waarheid Gods, opdat Hij bevestigen zou de beloftenissen der vaderen; En de heidenen God vanwege de barmhartigheid zouden verheerlijken; gelijk geschreven is: Daarom zal ik U belijden onder de heidenen, en Uw Naam lofzingen.” (Psalm 18:50) En opnieuw zegt Hij: "Juicht, gij heidenen, met Zijn volk" (Deuteronomium 32:43). En opnieuw: "Looft den Heere, alle heidenen; prijst Hem, alle natiën" (Psalm 117:1). En voorts zegt Jesaja: "Want het zal geschieden ten zelve dage, dat de heidenen naar den Wortel van hal, Die staan zal tot een banier der volken, zullen vragen, en Zijn rust zal heerlijk zijn" (Jesaja 11:10).

Jezus was geboren als de Koning der Joden. Hij stierf als Koning der Joden. Hij zal wederkomen als Koning der Joden. Sinds de dag dat Jezus stierf is er nooit een andere Joodse koning geweest, en die zal er ook nooit zijn totdat Hij, Die er recht op heeft, wederkomt om Zijn troon en regering te aanvaarden.

Dan zal het zijn als toen Jozef zich bekend maakte aan zijn broeders. Nadat Hij "Egypte" en de heidenen zal hebben gered, zal Jezus zich uiteindelijk openbaren aan hen, die "Zijn broeders zijn naar het vlees". Dat zal een weergaloze dag zijn in de lange geschiedenis van de mensheid. Dan zal dat profetische Woord van kennis en wijsheid, dat kort na de geboorte van Jezus gegeven werd aan de Godvrezende Simeon, zijn volledige vervulling krijgen: ***“Want mijn ogen hebben Uw Zaligheid gezien. Die Gij bereid hebt voor het aangezicht van alle volken; Een Licht tot verlichting der heidenen, en tot heerlijkheid van Uw volk Israël.”*** (Lukas 2:30-32)